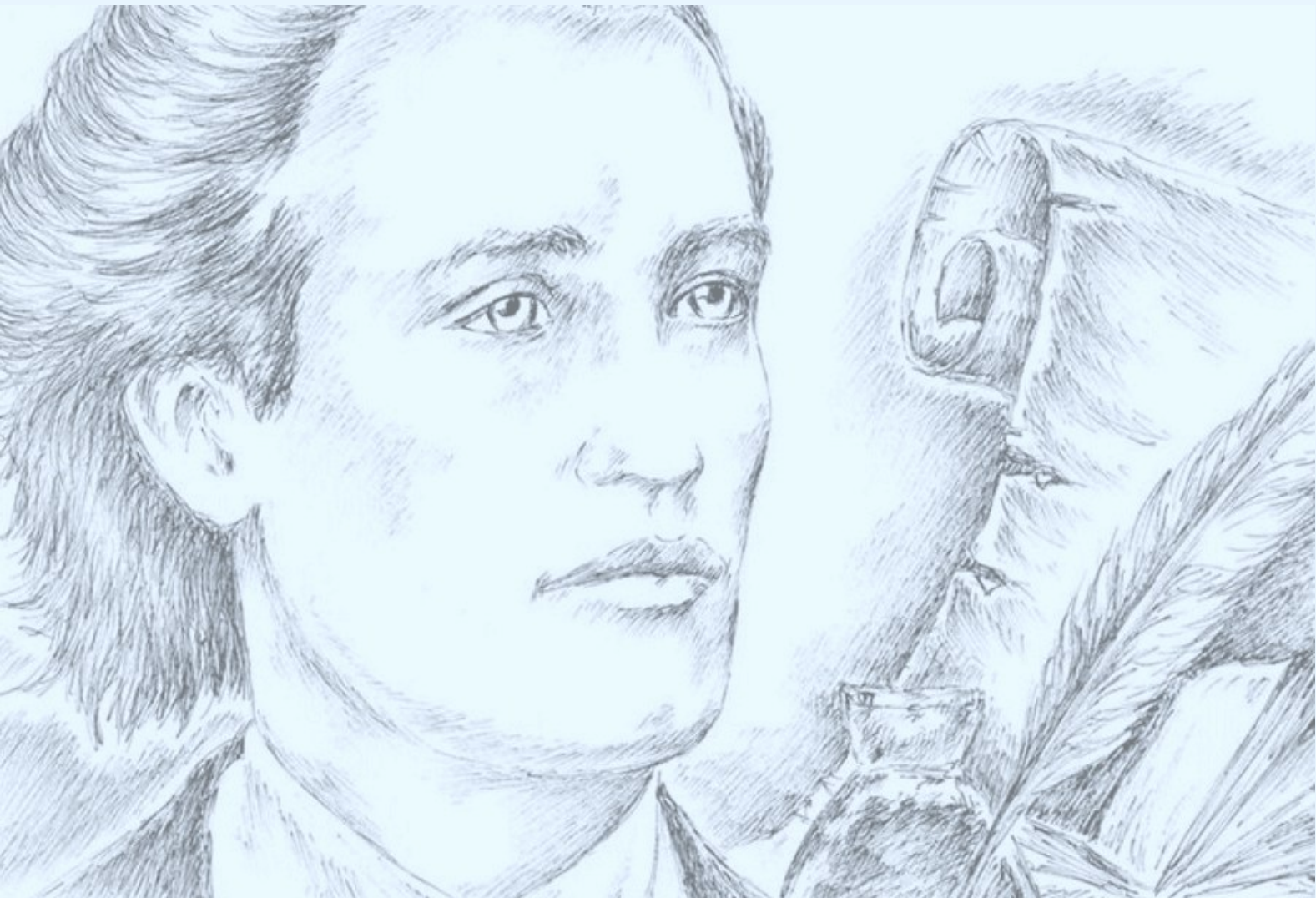

Eminesciana Nr. 19, 2024

EMINESCIANA

**Revista Colegiului Național
„Mihai Eminescu”, Baia Mare**

Nr. 19, august 2024

Profesori colaboratori:

Director: prof. Marius Crăciun

Director adjunct: prof. Ramona Astalâș

Prof. Codruța Mureșan

Prof. Mihaela Popan

Prof. Anca Gavra

Prof. Raluca Steliana Pop – consilier școlar

Prof. Ciobotaru Ana

Prof. Rodica Mone

Prof. Maria Ciumău

Prof. Liliana Rodica Feder

Prof. Simona Dicu

Prof. Cristina Vișovan

Prof. Hotea Melinda Lidia – consilier școlar

Prof. Camelia Silvia Duță

Prof. Andreia Lungu

Administrator rețea Ramona Bencze

Prof. Cristina Rettegi

ISSN 2065-9733

Coordonator: prof. Codruța Mureșan

prof. Ramona Fonai

Grafică și tehnoredactare

inf. Ramona Laura Bencze

inf. Ștețco Eugen Valentin

Coordonator desene

Prof. Cristina Rettegi

August 2024

Lumea ca spectacol

Director, prof. Marius Crăciun

Colegiul Național *Mihai Eminescu*, Baia Mare

Fiecare om percepe lumea în felul propriu, pe baza trăirilor și experiențelor de viață. Etosul singular al persoanelor se metamorfozează într-un univers de sentimente, în timp ce spiritul uman caută liniștea în imperfectul pământesc. Pe scurt, lumea propriu-zisă este o chintesență a lumilor microscopice ale fiecărui om, care se unesc printr-o

enigmatică alchimie, împletită de firele libertății individuale. Dar, de ce este lumea un spectacol? Ce are aceasta în comun cu o banală plâsmuire a unui singur om? Cele două se aseamănă într-un mod inefabil, trezind o euforie lăuntrică în sufletele oamenilor.

În primul rând, ambele au pornit de la un Creator, care le-a oferit șansa de a exista unor forme de viață: Omul, respectiv, Personajul. Apoi, aceste entități au împodobit o Scenă, pe care își prezintă spectacolele, aparent doar de loisir, însă susținute de o pledoarie tăcută a figurilor celor două lumi.

În cele din urmă, actanții, fie ei oameni sau personaje, își țin viețile după bunul plac, s-ar zice. Să fie oare lumea un simplu spectacol teatral? Să fie omul un simplu personaj? Cine ar putea spune cu adevărat?

Pe Pământ, Omul devine o simplă mască printre semeni, un avatar care amăgește într-un fals iluzoriu promis, dar care, în sine sa, este doar o tipologie dominată de duplicitate. În mod

asemănător, Actorii ce joacă pe Scenă, intră în pielea personajului, însă o dată ce regia ia sfârșit, ispititorul rol interpretat se evaporă într-o prezență eliptică.

De asemenea, fariseismul social se regăsește în ambele forme de tărâm: oameni sau actori, pământ sau scenă, mască sau adevărata față, totul e spectacol, totul e așa cum trebuie să fie, întrucât viața împletește binele cu răul, frumosul cu urâtul, realitatea cu imaginarul.

Așadar, toată scena globului pământesc nu este altceva decât un spectacol, pus în funcțiune de o divinitate bine-intenționată ce a stârnit însă o anarhie a ipocriziei în mulțimea greu controlabilă.

INTERVIU

**Cu doamna conf. univ. dr. Suiogan Delia, Facultatea de Litere, Centrul Universitar Nord
din Baia Mare, Universitatea Tehnică din Cluj-Napoca**

- Vă mai amintiți momentul în care ați realizat că doriți să activați în domeniul învățământului?

- Da. Cred că eram în clasa a X-a, elevă la Liceul Pedagogic din Drobeta Turnu-Severin, județul Mehedinți. În acel an, s-a desființat direcția de studiu Pedagogie și a trebuit să alegem o altă specializare. Am ales filologia, pentru că iubeam cultura și civilizația românească încă de atunci, sentiment construit de părinții mei care au fost profesori peste 40 de ani. Mama mea a fost profesoară de Limba și literatura română, iar tatăl, profesor de Geografie-Istorie. De altfel, de mică, în momentele când mă jucam, tot timpul făceam pe profesoara. Mi-a plăcut să mă gândesc, că pot forma oameni și că pot avea o anumită implicare în devenirea lor.

- **A existat o persoană care v-a marcat viața și, mai apoi, parcursul în carieră?**

- Au existat mai multe astfel de persoane. Mă consider o ființă norocoasă, pentru că am avut bucuria să cunosc, de-a lungul anilor, atât de multe persoane care și-au pus amprenta asupra mea. Bineînțeles, punctul de pornire a fost, însă, mama mea, care a fost pentru mine un model de om, dar și de profesor. În același timp, la Liceul Pedagogic, dar și la Liceul Traian, mai apoi la Universitatea din Timișoara, unde am urmat studiile universitare, am cunoscut oameni minunați, precum domnul Tohăneanu, Domnul Evseev și mulți alții, care s-au dăruit pe ei înșiși, și, pe lângă cunoștințele acumulate, am descoperit ce înseamnă meseria de profesor. Epoca comunistă nu a fost deloc una foarte bună pentru aspirațiile unor tineri în formare, dar a fost o perioadă în care eram foarte motivați să învățăm și dintr-un motiv pragmatic, pentru a putea primi o repartiție bună. Îmi amintesc cu mare drag faptul că, la cursuri, dar mai ales la seminare, se cultiva deschiderea spre dialog, nu doar între noi studenții, ci și cu profesorii noștri. Trebuie să recunosc, am avut parte de profesori minunați, care și-au pus foarte puternic amprenta pe modul meu de a deveni profesor. Le mulțumesc din suflet, de fiecare dată.

- **Inițial, ați predat la Colegiul Național Mihai Eminescu, Baia Mare. Cum a fost aceea experiență pentru dumneavoastră?**

- Da, la început, am fost profesor de Limba și literatura română, la Liceul Industrial nr. 9, devenit liceul „Mihai Eminescu”; am venit cu repartiție guvernamentală, în anul 1990. Am rămas în instituție 3 ani titulară și mi-am obținut definitivatul în învățământ tot acolo. Mi-a plăcut extraordinar de mult. Pot să spun, că mi-a părut foarte rău, la început, să plec de la Liceul „Mihai Eminescu”, pentru că deja aveam rezultate bune cu elevii. Am avut elevi, coordonați de mine, care au participat la olimpiade, cu rezultate bune și foarte bune, una dintre eleve participând chiar la faza pe țară a olimpiadei, întorcându-se de acolo cu un rezultat bun. Îndrăznesc să spun că elevii mă iubeau. Eram tânără, venisem cu o altă perspectivă; mi-amintesc chiar un episod foarte frumos: când am plecat de la liceul *Eminescu*, una din clase a refuzat să facă cursul de Limba și literatura română cu alt profesor și a trebuit să mă întorc, să fac eu acest curs în calitate de colaborator. Chiar mi-a plăcut la Liceul „Mihai Eminescu”. Era un colectiv extraordinar acolo și m-au primit foarte bine colegile, de la fiecare am avut ceva de învățat, descoperind tehnici de predare diverse; să nu uităm că eram la început. Mai târziu, niște oameni minunați, și i-aș aminti pe doi dintre aceștia, Ioan Chiș Șter și Gheorghe Radu, au considerat că merit să fac un pas înainte și să trec în sistemul universitar. Mi-au propus să devin preparator și am lucrat cu cei doi profesori la cursurile de

Folclor literar și Lingvistica generală, dar și la cel de Teoria literaturii. În timp, am trecut de la statutul de preparator pe postul de asistent universitar și, de aici încolo, m-am specializat pe domeniul Etnologie. Se înființase deja specializarea Etnologie, în colaborare cu Facultatea de Litere, din cadrul Universității Babeș-Bolyai, eu preluând seminarele domnului Ioan Chiș Șter pe acest domeniu. De altfel, lucrarea de Licență mi-o făcusem pe acest domeniu, pentru că Vasile Tudor Crețu, profesorul meu de Folclor și de Mitologie, coordonator inițial al licenței mele, îmi inspirase această dragoste pentru tot ce înseamnă tradiție, pentru tot ce înseamnă identitate reală românească. Faptul, că am ales Etnologia, mi-a schimbat total perspectiva asupra lumii și chiar și asupra modului în care m-am raportat la ceilalți oameni, dar și la ce înseamnă a fi cadru didactic. Etnologia nu te lasă doar să privești oamenii, lucrurile din jurul tău, ci te obligă să vezi dincolo de aparențe și să trăiești într-o lume frumoasă, plină de sens. Recomand oricui această experiență.

- **Cum credeți că etnologia poate să contribuie la rezolvarea problemelor sociale sau la îmbunătățirea relațiilor interculturale?**

- Etnologia se ocupă cu studiul fenomenului cultural în dinamica și în devenirea sa. În mod evident, prin etnologie cunoscându-ne, dar și cunoscându-i pe ceilalți, pentru că asta presupune etnologia, să cunoști fenomenul cultural din toate punctele de vedere, așa poți realiza o comunicare interculturală. De altfel, studenții, care finalizează specializarea Etnologie, sunt pregătiți să devină adevărați mediatori culturali și reușesc să creeze această mediere culturală, absolut necesară în lumea nebună în care trăim noi astăzi, iar când se renunță la dialog, există doar monologul, o perspectivă asupra lumii și vieții unidirecțională, care generează agresivitate. Revenirea la dialog și la dialogul intercultural o să reechilibreze lucrurile, cred eu.

- **Care sunt perspectivele pentru cei care studiază în domeniul Studii Culturale?**

- Până acum câțiva ani, acestea păreau destul de restrânse. Să nu uităm însă că, în Baia Mare, a funcționat foarte bine dubla specializare Limba și literatura română-Etnologie. Îndrăznesc să spun că cei mai buni profesori de Limba și literatura română sunt cei care au finalizat această dublă specializare, asta pentru că Etnologia le-a oferit cealaltă perspectivă, a interculturalității, a transculturalității, a interpretării și a înțelegerii corecte a unui fenomen, chiar și al celui literar, privind lucrurile diferit. 90% dintre absolvenții noștri la această dublă specializare sunt titulari, oameni împliniți, cadre didactice recunoscute. După introducerea sistemului Bologna, s-a renunțat la aceste duble specializări din domenii de studiu diferite, care erau deosebit de utile, necesare chiar, pentru că le ofereau tinerilor perspective multiple de formare și de angajabilitate. Etnologia

ca monospecializare părea la început să nu ofere atât de multe oferte de lucru, părea chiar că nu o să avem deschidere și că absolvenții noștri nu aveau să-și găsească locuri de muncă, dar, evoluția lucrurilor, în ceea ce privește interesul tot mai mare pentru patrimoniul cultural, pentru identitatea culturală, pentru turism etc., a schimbat perspectiva. Să avem în vedere, că toate instituțiile culturale au nevoie de referenți culturali, de consilieri capabili să vadă fenomenul cultural în dinamica sa. Toate muzeele au nevoie de specialiști, turismul cultural s-a dezvoltat într-o așa mare măsură, încât tinde să ia locul turismului clasic. Peste tot, este nevoie de specialiști din acest domeniu. A crescut din nou procentul de angajabilitate al absolvenților noștri, ceea ce ne bucură foarte mult.

- **Considerați că ar trebui schimbat ceva în învățământ? Ce sfat ați oferi elevilor?**

- Da. În primul rând, ar trebui să renunțăm la sistemul Bologna, care este un sistem restrictiv și care nu pune accent pe creativitate, punând prea mult accent pe memorare și acumulare de informație. Sistemul din care eu am venit, chiar dacă pare, că acela era învechit, era mult mai bun - zic eu - pentru că el oferea elevului și studentului posibilitatea de a descoperi ceea ce îi place și era pus accentul pe un dialog real. Nu exista această distanță mare între catedră și sală, între profesor și elev sau student. Faptul, că profesorul trebuie să fie și cadru didactic și cercetător, poate că este un alt aspect care influențează calitatea predării. Goana după proiecte, care să aducă finanțare, este un alt aspect care pune uneori studentul pe planul al doilea. Dar, asta depinde de fiecare profesor. În fapt, un profesor bun va ști întotdeauna să își stabilească corect prioritățile, iar noi, cei de aici, din Baia Mare, chiar mergem pe ideea „învățământului centrat pe student”. De asemenea, mi se pare că, acum, informațiile, care se trimit către elevi și studenți, sunt puțin superficiale și că nu apucă oamenii să facă nimic bine; facem de toate și nu facem nimic. Înainte, dacă voiai să te specializezi într-un domeniu, te specializai și puteai să faci față oricărei provocări, atunci când te duceai să candidezi pe un post oarecare. De asemenea, învățământul actual nu creează motivație. E ca și cum am vinde informații. Pe urmă, vezi tu ce faci cu ele. Ei, nu. Eu aș merge mai mult pe un învățământ motivant, care să îți creeze această impresie, că în acest domeniu ești bun și că te poți lupta cu oricine. Un sfat, pe care l-aș oferi tinerilor, ar fi acela să încerce în permanență să găsească în ei motivația. Vedeti, din păcate, de multe ori, aud tinerii spunând „nu ne oferă nimic statul”, „nu ne oferă nimic școala”. Le-aș spune tuturor tinerilor „voi sunteți statul”, „voi sunteți școala”. Așadar, voi trebuie să vă oferiți, bineînțeles, știind să și cereți. Să știți, ați

găsi în profesori parteneri de dialog, în acest context. Cu cât ați cere mai mult, cu atât ar fi mai motivant și pentru profesori să își facă treaba, așa cum trebuie și cum știu, de fapt. Să știți, că din absolvenții Facultății de Litere din Baia Mare, 75% sunt buni și foarte buni și asta o demonstrează faptul că, atunci când studenții noștri merg la examenele de titularizare sau la diferite concursuri pe post, îi depășesc pe cei din alte centre universitare. În ceea ce privește etnologia, noi suntem singurii care reușim să organizăm, anual, admitere pe acest domeniu cu un număr destul de mare de candidați, atât la nivel licență, cât și la nivel de masterat. Așadar, găsiți motivația în voi și cereți, cereți pentru că în momentul în care omul te simte motivat, va da întreaga lui cunoaștere.

- **Cum ar putea tineretul să păstreze vii tradițiile dobândite de la strămoși?**

- Așa ceva este posibil doar prin înțelegere, prin renunțarea la stereotipuri și prejudecăți. Din păcate, o perioadă lungă de timp, li s-a spus oamenilor, că suntem rămași în urmă și că suntem tributari ai trecutului, dar nu li s-a spus tinerilor, că, fără trecut, nu poți avea nici prezent și, cu atât mai puțin, viitor. Dacă nu ne asumăm trecutul, dacă nu ne asumăm identitatea, devenim ființe ușor manipulabile. Tocmai asta nu trebuie. Nu trebuie ca tinerii să se lase manipulați. Lipsa de motivație vă prinde pe un picior greșit și toată lumea poate să vă vândă iluzii, ajungându-se până la crearea sentimentului inutilității continuării formării voastre. Există această tentație! Să ieșim din zona de confort, să ne dorim să construim ceva. E nevoie să ne întoarcem la tradiție, la elementele de identitate românească, pentru că doar cunoscându-te cu adevărat, știind să vorbești despre tine, poți să intri în dialog cu alții. Revenirea la tradiție ne-ar salva din starea de haos în care ne aflăm, printr-o corectă raportare la aceasta. Nu uitați, unitatea în diversitate este principala modalitate de coexistență pașnică în această lume postmodernă. Ce înseamnă tradițiile, de fapt? Înseamnă să cunoști și să recunoști prin asumare un mod de A FI și de a înțelege Lumea. Trebuie să înțelegeți, nimeni nu încearcă să se întoarcă în timp, folclorul, cultura sunt fenomene dinamice și adaptative, dar recunoscând structura ta mentală, moștenită de la moși și strămoși, vei ajunge să te înțelegi pe tine mai bine și nu vei fi ușor de modelat de alții, care îți vor spune mereu că altfel e mai bine, dar de fapt nu te vei regăsi niciodată în acel „bine” și vei fi un străin și un înstrăinat și la tine acasă, și oriunde altundeva te vor purta pașii. Înțelegând corect cine ești de fapt, vei putea să îți faci corect propriile alegeri.

Kovacs Roberta, Senis Rebeca, Toth Patricia, cls a XI-a C

Prof. Mureșan Codruța Minodora

Programul de formare continuă „Pregătirea cadrelor didactice suplinitoare în vederea participării la concursul național de titularizare”- calea către o carieră de succes

Programul de formare continuă denumit „Pregătirea cadrelor didactice suplinitoare în vederea participării la concursul național de titularizare”, organizat de către Casa Corpului Didactic Maramureș și derulat la Colegiul Național „Dragoș Vodă” din Sighetu Marmației în perioada 16-24 iunie 2023, s-a adresat profesorilor tineri fără experiență care doresc să îmbrățișeze cariera de profesor, dar și profesorilor cu vechime care nu au reușit să obțină nota dorită la acest concurs. Așadar, obiectivele formării au fost familiarizarea tinerilor absolvenți cu ceea ce înseamnă acest

extrase din metodologia privind
mobilitatea personalului didactic din

concurș, dar și dobândirea unor cunoștințe avansate, a unor deprinderi și procedee necesare pentru obținerea unei note onorabile.

Cele două formatoare, prof. Mihaela Popan și prof. Ramona Astalâș, au dezbătut împreună cu cei 13 de cursanți articole

Învățământul preuniversitar în anul 2023-2024, au abordat programa concursului la disciplinele limba și literatura română, limba franceză și limba engleză, au oferit sugestii de abordare și rezolvare de itemi specifici, au realizat un studiu comparativ al unor sugestii de rezolvare și au răspuns

tuturor întrebărilor cursanților. Soluțiile de rezolvare a unor itemi au fost cele mai apreciate de către cursanți aceștia reușind în mod real să-și îmbunătățească strategia didactică.

Dobândirea cunoștințelor teoretice și a competențelor necesare susținerii temelor din programa de școlară de specialitate, proiectarea unor activități specifice tematicilor domeniilor de conținut din programele școlare de specialitate exersarea unor metode, procedee și strategii didactice adecvate temelor din

programele școlare de specialitate dezvoltarea capacității de a opera cu noțiunile specifice

demersului de evaluare a procesului instructiv-educativ, a progresului și a succesului școlar, însușirea abilităților de proiectare și organizarea a activităților de evaluare didactică, utilizând metodologii, tipuri de itemi și instrumente de evaluare adecvate sunt obiective necesare pentru a face față cu succes concursului național de titularizare,

dar și provocărilor actuale ale meseriei de profesor.

Activitățile interactive au deschis calea spre comunicare și colaborare, chiar dacă disciplinele predate erau diferite- limba și literatura română, limba franceză sau limba engleză- producând astfel o confruntare de idei, opinii și argumente extrem de benefică tuturor.

Notele obținute de cele 13 cursante la concursul național de titularizare sunt dovada că obiectivele acestui program de formare au fost atinse.

Prof. Mihaela Popan

Prof. Ramona Astalâș

Ei îmi spun pe nume doar atunci când mă lovesc

SCENARIUL & REGIA:

Băban Bianca

ACTORI:

Larisa Băban

Cassandra Druță

Liv Constantinescu

Țară Alexandra

Cei trei actori vor fi așezați în mijlocul scenei. Larisa în mijlocul celor doi, cu fața către public. Cassandra și Liv, așezați simetric, în stânga și dreapta Larisei, cu un pas în față. Amândoi cu spatele.

La începutul monologului rostit de către Larisa, cei doi rămân nemișcați, conformându-se, mai apoi, indicațiilor scenice care apar.

LARISA (*agitată, afectată*): Nu... nu... nu mai vreau să merg. Rămân acasă. (*își frânge mâinile*)
Nu vreau să-i mai deranjez. Oricum, absențe n-am. Vor înțelege. Vor înțelege. (*Pauză*)

LARISA (*reticientă*): Mi-au spus... Mi-au spus...

CASANDRA și LIV (*șoptit*): Larisa!...

LARISA: Mi-au spus să nu mai fiu așa. Să-ncerc ceva diferit, căci lor nu le place. Îi deranjează.
Îi deranjez...

CASANDRA și LIV (*șoptit*): Larisa!...

LARISA: Îmi scriau bilețele și-mi spuneau, că sunt grasă, că nu voi arăta niciodată ca ei, că sunt urâtă și că n-aș putea riposta în niciun fel, dacă ne-am întâlni vreodată pe stradă.

Cassandra și Liv își îndreaptă capetele către Larisa.

LARISA: Îi găseam deseori dimineața, stând la banca mea. Așteptau să vin. Plecau, o dată ce ajungeam, lăsând în urma lor mâzgălituri, desene. Știam că sunt eu cea care apare în ele, pentru că mă înfățișeau grasă, tristă, și totuși mai mică decât un pantof, pe care îl desenau alături. *(afectată)* De multe ori, acel pantof mă îngropa în lemnul maroniu și rece al băncii. Nu scriau niciodată numele meu, pentru că nu voiau să am dovezi. *(plânsă)* Ei îmi spun pe nume, doar atunci când mă lovesc.

CASANDRA și LIV *(șoptit, crescând):* Larisa!... Larisa!... Larisa!...

LARISA: De ce numele meu, pe care-l îndrăgeam atât de mult, a devenit un sunet care mă face să tremur și care-mi produce groază? Nu pot să mai iubesc acest suflăt, purtând povara numelui, care nici măcar nu mă mai reprezintă.

CASANDRA și LIV *(pe un ton normal):* Larisa!...

LARISA: Ceilalți râd la insultele lor și le consider niște glume. Le place să aducă în discuție situația părinților mei. Cred că atunci mă simt cel mai rău. *(hotărâtă, îndurerată)* Cuvintele „mama” și „tata”, rostite de către ei, dor mult mai tare decât numele meu. Prefer să-mi aud numele. *Casandra și Liv se întorc cu fața către public.*

CASANDRA și LIV *(tare):* Larisa!... Larisa!... Larisa!...

Larisa vine și se pune între ei, pe jos.

Liv și Casandra se îmbrâncesc deasupra Larisei.

LARISA: Cine sunt eu?! Cine e acea pe care o privesc în oglindă, zi de zi? Nu văd decât umbra, ideea unei ființe mici, neputincioase și *(scârbită)* josnice, care nici măcar n-a știut să spună „NU”, atunci când a început totul.

Liv și Casandra coboară, spunându-i Larisei la ureche:

CASANDRA: Ești penibilă!

LIV: Nu te vezi câtă ești?!

CASANDRA : Tu te uiți în oglindă?

LIV: Nu vezi cum stau hainele pe tine?!

CASANDRA: Apucă-te de o dietă!

**se ridică*

CASANDRA & LIV : Tu cine crezi că o să te iubească așa?!

** Larisa se ridică, merge mai în spate; Liv și Casandra se întorc cu spatele la public și se uită în oglindă **

LARISA: Trebuie să fug! Trebuie să fug de mine, de ei, de tot! Trebuie să caut. Trebuie să mă caut pe mine! Pe mine, astfel încât ei să mă placă. Astfel încât ei să mă iubească.

**Casandra și Liv merg în jurul Larisei, spunându-i :*

LIV: Ca să te acceptăm, ar trebui să slăbești puțin!

CAS: Puțin mai mult.

LIV: Apucă-te de o dietă!

CAS: Mergi la sală!

LIV: Schimbă-ți hainele!

CAS (*râzând*): Are bani doar de second-hand.

LIV: Ar trebui să începi să te machiezi!

CAS: Poate reușești să acoperi coșurile alea!

LIV: Nici părul ăla nu te ajută!

CAS: Ar trebui să mergi la un coafor!

LIV & CAS : Schimbă tot!

** Cei doi se întorc cu spatele la public; Casandra și Liv întor coglinzile către Larisa; Larisa se uită agitată în cele două oglinzi *.*

LARISA: Mereu am ceva de reparat, mereu am ceva de demonstrat. Eu, de ce nu mă iubesc? Nu cred că pot să mă iubesc. Ce e greșit cu mine? Ușor-ușor, nu mai am ce schimba, simt o rușine imensă în a fi eu; eu trebuie să ascund cine sunt. Ușor-ușor, nici identitate nu mai am; eu trebuie să ascund cine sunt, toate temerile mele trebuie să fie ascunse.

Casandra & Liv (șoptind): Larisa...Larisa...Larisa

**Larisa ia ambele oglinzi, se uită la ele și spune: (între timp, Casandra și Liv se întorc cu fața la public și zâmbesc)*

LARISA: Aveam despre mine imaginea unui om care poate tot. Care poate multe, chiar din nimic. Și, totuși, cândva, a venit ziua când nu am mai putut nimic. Ziua în care am simțit, că trebuie să ating un ideal. Un ideal impus de ei. Simțeam, că doar așa pot fi împlinită. Să mă ofer lor și niciodată mie. În fiecare minut, am același gând. Oare, chiar nu sunt destul?

**Casandra și Liv: Larisa...Larisa...Larisa*

LARISA: Fiecare minut al meu este calculat. Îmi calculez reacțiile. Îmi calculez identitatea. Îmi calculez existența. Calculez secunde, până în momentul când voi fi capabilă de a mă iubi, de a mă iubi din nou.

**Casandra & Liv cu fața spre Larisa: Nu ai motive să te iubești !*

LARISA: Dar, voi nici măcar nu mă cunoașteți. Ce vă deranjează atât de mult la mine, încât simpla mea existență vă provoacă atâta dezgust? E o diferență între a trăi și a supraviețui. Iar, eu de ani întregi supraviețuiesc pentru voi, pentru idealul pe care mi l-ați prezentat în așa fel, încât să mă dedic unor persoane, care nici măcar nu mă cunosc. Care îmi spun pe nume doar atunci când mă lovesc (*din ce în ce mai nervoasă o spune*).

**Casandra & Liv cu spatele la public (mai departe de Larisa)*

**Larisa, Alexandra, lângă ea (o mângâie)*

ALE: Și, pentru cine vrei schimbare? Pentru tine sau pentru persoane oarecare? Tu te cunoști, îți știi valoarea, știi care îți e chemarea. Întoarce-te, te-ndreaptă și vezi ceea ce cu adevărat contează! Ei nu contează, nu te știi! Vei fi mereu doar cu tine, iubește corpul ce te ține!

**Ale iese din scenă*

**Larisa se ridică cu ajutorul Alexandrei; Casandra și Liv vin în dreptul ei.*

LARISA: Voi nu știți cum sunt eu, nu știți ce-mi aduce fericire sau ce mă umple de iubire. Voi cunoașteți o identitate falsă, o identitate creată de voi, o identitate creată pe spatele idealului pe care nu îl îndeplinesc, pe care voi credeți că nu îl îndeplinesc, căci din momentul în care ați decis că nu sunt destul, ați făcut tot ce v-a stat în putință să mă reduceți la tăcere, să mă reduceți la o persoană care e capabilă de a simți numai tristețe.

Casandra & Liv: Larisa...Larisa...Larisa...

LARISA: Pentru voi, oricum nu voi fi de ajuns. Niciodată! Nicicum! Tot ce pot să fac e să fiu de ajuns pentru mine. Singura persoană, care trebuie să mă accepte, sunt eu! Iar eu, acum, aleg să mă accept! Nu vreau să mă schimb. Nu vreau să mă schimb pentru voi, însă nici nu pot schimba istoria. Dar, pot rescrie felul în care eu văd ce mi s-a întâmplat. Nu, nu mai vreau să dispar în întuneric, acum vreau să explorez viața tot mai mult! Tocmai, pentru că eu mă am pe mine și știu că nu mă voi mai abandona. Ce înseamnă pentru mine să nu mă mai abandonez?! Înseamnă să mă iubesc, să mă iubesc exact așa cum sunt.

Casandra & Liv: Larisa...Larisa...Larisa...(mai încet)

LARISA: Încet, dar sigur, pas cu pas, mă vindec, încep să găsesc o liniște interioară de care nu știam că sunt capabilă, încet, dar sigur, mă regăsesc pe mine, îmi regăsesc identitatea, pas cu pas sunt eu din nou, acel „eu” de care am uitat, acel „eu”, pe care-l credeam că nu mai există.

Casandra & Liv: Larisa...Larisa...Larisa...(foarte încet)

LARISA: Vreau să merg, acum chiar vreau să merg. Nu mai vreau să stau acasă. Poate o să-i deranjez. Dar acum, nu mai contează, ce pe ei îi deranjează. Aleg să mă accept și să mă iubesc, căci, la urmă, numai eu contez.

Cassandra & Liv: stau jos, cu genunchii la piept (dezamăgiți).

Sfârșit.

Băban Larisa, Clasa a 11-a F
Prof. coordonator: Gavra Anca
Colegiul Național „Mihai Eminescu”

Învață să fii om!

Într-o lume, în care agresiunea verbală și fizică este o normalitate, care face parte din viața cotidiană a oricărui om, o lume, în care am fost învățați că „bătaia e ruptă din rai” sau că „unde dă mama crește”, o lume plină de dreptate făcută prin „calea pumnului”, de ce să nu fim noi, „generația Z” cei care îi învață pe oameni să fie oameni?

Hai să ne imaginăm o lume ideală. Ce vezi? Pentru că eu, eu văd femei care pot să se plimbe singure pe stradă, fără frica de abuz, pentru că într-o lume ideală acest cuvânt nu face parte din dicționar. Văd școli cu copii care lucrează în echipă, nu le este teamă să își expună punctul de vedere și sunt toleranți unul cu celălalt, pentru că ei nu au auzit niciodată de bullying. Mai văd și o familie fericită în care bărbatul își protejează atât femeia, cât și copiii, iar iubirea și comunicarea sunt nelipsite în casa lor, pentru că ei nu știu să își traumatizeze copiii cu certuri și bătaii. Acum, că am deschis ochii și am revenit cu picioarele pe pământul lumii în care trăim, ce-ar fi să ne oprim din a accepta astfel de comportamente și să încercăm să facem realitate din acest univers paralel.

Pentru început, trebuie să identificăm motivul ieșirilor violente și să înțelegem, că agresorii noștri au fost, într-un moment al vieții lor, victime. Ce simțim în momentul în care ni se face o nedreptate, suntem jigniți sau chiar judecați, pentru că ne expunem punctul de vedere?! Furie, tristețe și nemulțumire sunt puține dintre emoțiile care ne dau târcoale în acele momente. În astfel de cazuri, ce pot să fac: A- țip mai tare, îl jignesc înapoi și dacă mă lovește, îl lovesc; B- îi spun calm, dar ferm și convins, că doresc să continuăm discuția într-o altă zi sau peste câteva minute, după ce ne vom calma amândoi, pentru că nu doresc să spun sau să fac lucruri pe care nu le cred și le voi regreta.

În caz că ai ales prima variantă, îmi pare rău să te informez, dar nu vei rezolva nimic. Cel mult, vei pleca acasă cu un ochi învinețit, orgoliul și mai rănit și imaginea pătată. În schimb, dacă ai ales a doua variantă, felicitări, **știi să fii om!** Ar trebui să fii mândru! Dacă ai ajuns până aici, probabil ai observat că nu toți știm.

În încheiere, tu, cel care ai avut răbdare să citești asta, nu uita, că un om, care știe să fie om, își va arăta adevărata valoare, arătându-le celorlalți cine e șeful, prin calea pumnului. NU! Glumeam doar! Mi-am permis să fac o glumă cu tine acum, că ne cunoaștem. În caz că ai luat în serios ce

tocmai am zis, întoarce-te la început și mai citește asta, încă o dată. Nu uita, că într-o lume în care oamenii sunt „ochi pentru ochi”, la final toți rămân orbi.

Andreicuț Cristina Selena Maria

Clasa a 11-a F

Prof.coordonator: Anca Gavra

Colegiul Național „Mihai Eminescu”, Baia Mare

Grădina cu cireși

Zaha Cristina
a X-a E
tema 1.

Încercarea

de a evada din lumea reală, de a mă ascunde în gândurile mele, în amintirile frumoase create cu puțin timp în urmă, de a mă întoarce la grădina cu cireși, e dificilă, aproape imposibil de realizat, atunci când cuvintele lor tăioase, privirile lor pline de ură și dezgust, loviturile lor dureroase, mă acaparează, mă pun la pământ. Întotdeauna, vor găsi ceva de spus, ceva de făcut, ca să mă distrugă, nu se vor opri niciodată. Lacrimile mele curg șiroaie, în timp ce încerc să mă îndepărtez de ei, dar, totuși, ceva mă trage înapoi. Fie gândul de a riposta, de a le arăta că nu îmi este frică de ei, fie gândul de a mă lăsa acaparată de întunericul lor, simțind că merit tot ceea ce mi se întâmplă. Poate merit să sufăr, să simt durere neconținută.

Mă rănesc cuvintele lor, îmi îngreunează sufletul, mă sfâșie ura pe care o văd în ochii lor, de fiecare dată, când trec pe lângă ei. Simt cum propria inimă mi se frânge în mii de bucăți de sticlă mici, pe care, dacă aș încerca, să le pun la loc, durerea s-ar amplifica și nu aș izbuti. De ce mă las afectată de ceea ce spun ei despre mine? De ce îmi pasă de ei? De ce mă deranjează insultele lor? De ce îmi pasă de faptul că, pentru ei, nu voi fi niciodată bună și întotdeauna mă vor privi cu superioritate, ură și dispreț? Nu vreau să îmi pese, nu vreau să mă rănească atât de tare precum o fac, nu vreau să plâng în fața lor, nu vreau să sufăr zi și noapte, gândindu-mă ce fac greșit. Însă, când mă privesc cu ură, când se amuză pe seama mea, când îmi spun cuvinte jignitoare sau mă înghiontesc și mă împiedică, simt cum întreaga lume, pe care am creat-o cu îndârjire și drag,

întreaga mea personalitate, întreaga mea ființă cade la pământ o dată cu mine, se distruge în fața lor și simt că aripile mele se frâng. Mă simt neputincioasă, mă simt neajutorată, sunt dezamăgită de mine, de viața mea, de alegerile mele. Mă fac să mă gândesc, dacă chiar am un rost în viață? Dacă merită să mai încerc? Dacă merită să continui? Auzind întotdeauna faptul că nu sunt bună de nimic, râzându-se pe seama mea și fiind judecată, pentru felul în care arăt, mă îmbrac sau mă comport, pentru felul în care râd sau vorbesc, încep să dau crezare acestor lucruri. Am devenit tăcută, am început să râd mai rar, mă îmbrac și mă comport în așa fel, încât să nu atrag atenția, sperând că, măcar o dată, mă vor lăsa în pace, sperând că nu vor mai striga după mine, pe holurile școlii, pe stradă sau în parc, sperând că vor uita de mine.

Poate chiar nu sunt bună de nimic, poate chiar sunt așa, cum mă consideră ei, tocilară, plictisitoare, urâtă. Însă, singurul lucru pe care mi-l doresc este ca viața mea să nu arate niciodată, nici măcar o secundă, ca a lor. Eu nu vreau să judec alte persoane nevinovate, nu vreau să le fac să se simtă inferioare, nu vreau să le agrez verbal sau fizic, pentru a mă simți eu mai bine. Eu nu sunt așa, eu nu îmi doresc asta.

Vreau să am o viață fericită și plină de liniște. Vreau să mă simt împlinită, iubită și susținută. Vreau să mă simt văzută, nu mai vreau să trec pe lângă ei cu privirea în pământ, încercând să mă fac invizibilă sau cât mai mică s-ar putea, sperând că de data asta o să mă ignore. Vreau să mă vadă, să realizeze că sunt o persoană puternică, deși sunt sensibilă. O persoană cu multe calități, deși ei îmi evidențiază doar defectele. Nu o să mă mai ascund de ei, nu o să mai accept ca lacrimile mele să curgă șiroaie din cauza lor. Nu o să îi mai las să mă facă să mă gândesc, dacă nu cumva ar trebui să renunț, neavând niciun scop în această lume. O să îi tratez cu indiferență, o să învăț să mă las neafectată de răutățile lor. O să ripostez, dar nu le voi spune jigniri, insulte, ci cuvinte frumoase. O să încerc să le arăt cât de frumoasă e viața, când violența nu e prezentă și singurul scut, pe care îl porți mereu, este zâmbetul. Când înveți să fii bun cu cei din jur, când înveți să ierți, să accepți faptul că totul se întâmplă cu un motiv și acel motiv este cel de a ne face mai puternici, de a ne pregăti pentru fericire, când realizezi că viața este prea scurtă, iar timpul zboară pe lângă tine și oricât de tare ți-ai dori să îl oprești, să mai trăiești din nou acele clipe, să fii din nou atât de tânăr și împlinit, nu vei putea. Le voi arăta faptul că nu bullying-ul îi va face fericiți, ci iubirea, pacea sufletească și liniștea. Copile, dacă pământul începe să se zguduie, tu să îți deschizi aripile. Dacă simți că pierzi controlul, că frâiele nu mai sunt în mâinile tale, nu te speria, speră mai departe, luptă în continuare.

Viața nu va fi niciodată ușoară. Însă, de ce ar trebui ca noi să ne-o mai complicăm? Bullying-ul este peste tot, în școli, în parcuri, pe stradă. Toți îl simțim pe pielea și în sufletul nostru măcar o dată. Acest venin intră adânc în vene. Este o durere de neimaginat, când simți că întotdeauna greșești, când îți cântărești din nou deciziile, gândindu-te doar la ce vor zice ei despre tine, când te îmbraci doar pe placul lor, când faci lucruri pe care știi că le vei regreta, însă știi că doar așa vei fi acceptat. Violența emoțională sau fizică, manipularea, toxicitatea sunt niște arme la care niciodată nu ar trebui să apelăm. Problemele, frustrările, sentimentele negative, rănilor noastre sufletești niciodată nu vor trece, dacă noi, la rândul nostru, vom răni. Trebuie să învățăm să ne înfruntăm emoțiile, fricile, frustrările, nu trebuie să le proiectăm pe acestea înalte persoane, în oameni nevinovați. Trebuie să ne vindecăm copilul interior, pentru a nu ruina copilul altcuiva. Violența este o armă letală, fiecare tăietură oricât de mică ar fi ea, lasă cicatrici adânci atât pe corp, cât și pe suflet.

Dacă vă întrebați care este motivul pentru care scriu aceste rânduri ne semnificative, este pentru a vă ajuta pe voi, pentru a nu fi ca mine, pentru a nu ajunge în punctul în care am ajuns eu, pentru a nu eșua. Întunericul, pe care îl văd acum, nu se datorează nopții, care tocmai se coboară peste mare, ci provine din sufletul meu noptatic. Sunt pe malul mării, simt că alunec de pe puncte direct pe stâncile ascuțite situate ca apa să nu ajungă la mine, să nu mă ude cu toată tristețea și înșelăciunea sufletelor nenorocoase. Dar, apa sărată și rece a mării nu are timp să ajungă la mine, căci, încetul cu încetul, cu pași mărunți și grei, mă apropii de ea. Simt cum apa rece mă învâluie și o plăcere năucitoare mă ține captivă în mrejele ei, transmițându-mi mii de fiori pe șira spinării. Mă scufund într-un ocean de lacrimi amare pe care eu l-am creat din cauza lor. Mă duc tot mai departe, pierdută în mii de gânduri, care odinioară nu mă lăsau să dorm. Ar trebui să fac pași înapoi, grăbită, speriată, când realizez ceea ce sunt pe cale să fac. Însă, deopotrivă, sunt liniștită sau cel puțin așa cred. Un ultim pas mai trebuie să fac, ca toată suferința să se sfârșească, ca gândurile mele și sufletul meu să fie liniștit. În acel moment, frica mă îmbrățișează strâns, nevrând să îmi dea drumul. Percep apa rece ca gheața pe pielea mea fierbinte, nodul din gât îl simt mai apăsător, nu mai am control asupra membrelor mele, asupra vocii mele. Strig și, totuși, nu mă aude nimeni. Încerc să înot, să mă salvez, însă în zadar. Este prea târziu, mult prea târziu.

Când voi citiți aceste rânduri, soarele a apus de mult peste mine, însă nu vreau să vă pară rău. Vreau să vă trăiți viața din plin, vreau să înțelegeți, cât de tare pot faptele voastre să rănească pe cineva, vreau să conștientizați că trebuie să fim buni unii cu alții, căci, într-un final, doar asta

contează. Eu sunt în locul în care tânjeam de mult să ajung, în grădina cu cireși a copilăriei, a inocenței, de unde, stând sub copacii înfloriți, văd linia orizontului și mă simt împlinită, știind că am devenit cea mai frumoasă stea. Gândul că am eșuat însă, îmi dă târcoale uneori, obosindu-mă, sleindu-mă de puteri. Poate de aceea am scris aceste rânduri, pentru că am vrut ca voi să fiți mai puternici decât am fost eu. Aceasta a fost povestea mea, povestea dureroasă, a unei persoane nenorocoase

Goja Mădălina

Clasa: a X-a H

Colegiul Național „Mihai Eminescu”

Profesor coordonator: Gavra Anca

Căutăm soluții

Bullying-ul în mediul de socializare a devenit o problemă frecventă în rândul tinerilor. Această formă de bullying se referă la hărțuire, intimidare sau targeting al unor persoane pe diferite platforme, unde mulți copii își petrec timpul, aceștia putând să devină victime ale bullying-ului.

Aceasta poate avea mai multe forme, cum ar fi hărțuirea verbală, excluderea socială, răspândirea unor zvonuri, cyberbullying-ul sau share-ul de imagini sau videoclipuri jignitoare sau intime.

Bullying-ul online poate cauza un impact emoțional și psihologic unei persoane, din pricina unor mesaje de hărțuire, amenințătoare sau mesaje jignitoare, acestea putând duce la scăderea

stimei de sine, anxietate sau depresie. Un alt efect pe care această formă de agresiune ne-o poate cauza este izolarea socială. Persoanele aflate în această situație se vor îndepărta, evitând contactul cu oamenii din jurul lor, dorind să fie în permanență singuri.

Pentru a rezolva această problemă serioasă, este esențial să le prezentăm oamenilor consecințele acestei agresiuni. Trebuie să promovăm comportamentul pozitiv pe internet, să le oferim persoanelor din jur siguranță, atunci când petrecem timpul pe rețelele sociale, să ne dezvoltăm și să învățăm lucruri noi pe aceste platforme. Platformele de socializare ar trebui să ne asigure securitate, intervenind în cazul unui abuz.

Comunicarea cu părinții sau cu persoanele apropiate nouă, ne pot acorda sprijin, pentru a ne simți iubiți și apreciați. Consultarea unui psiholog ne poate fi de mare ajutor, acesta oferindu-ne suport emoțional și îndrumându-ne pentru a face față traumelor și impactului negativ. Prin intermediul terapiei, victimele acestei agresiuni își pot înțelege cu ușurință sentimentele și reacțiile, pot lucra pentru a-și dezvolta încrederea în sine, având o imagine pozitivă.

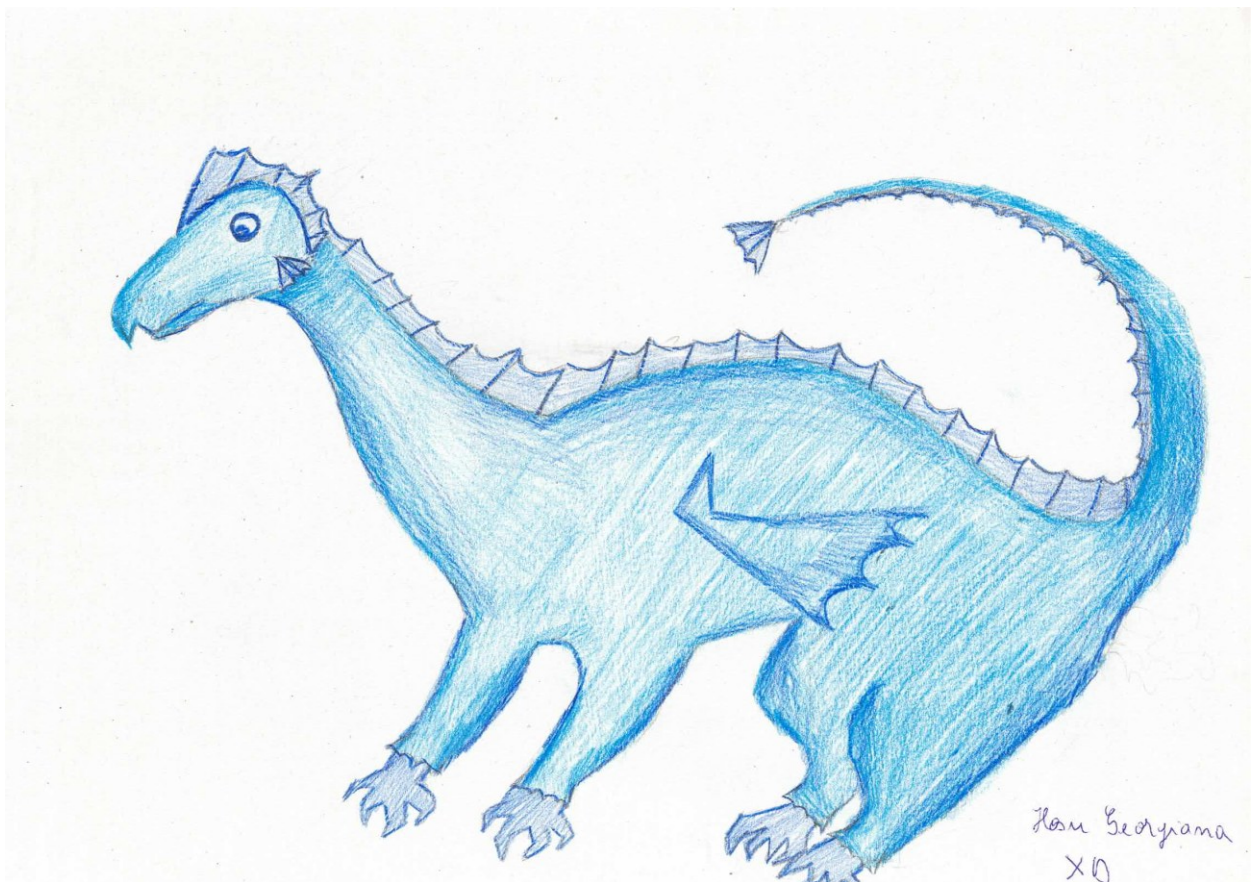
Un caz în care putem observa efectele bullying-ului online este experiența traumatizantă a unei prietene. Înainte ca aceasta să devină o victimă, a fost o persoană plină de viață, optimistă, care adora fotografia, dorind să fie în viitor, model. Îi plăcea să fie în centrul atenției, iar persoanele din jurul ei nu evitau să o complimenteze. Aceasta a descoperit faptul că pozele ei, pe care le-a distribuit pe cele mai populare rețele de socializare, au fost preluate și modificate, apoi postate pe diverse platforme în modul cel mai jignitor și neadecvat. Aceasta a încercat să facă față situației singură, dar a eșuat, fiind copleșită de cele întâmplate. Timp de câteva săptămâni, s-a retras total, incapabilă să împărtășească această experiență cu persoanele dragi. Această izolare a dus la depresie și anxietate, iar, la un moment dat, la gânduri de sinucidere. Dar, când a fost la capătul puterilor, înainte de a cugeta o faptă îngrozitoare, o persoană a reușit să o facă să-și schimbe părerea. A avut puterea de a lupta și de a găsi o soluție. Datorită familiei și cu ajutorul unui psiholog a găsit o rezolvare. A trecut aproape un an de la această experiență cumplită, iar acesteia îi este în continuare frică să se expună pe rețelele de socializare și se simte tensionată și anxioasă în interacțiunile online. Cu toate acestea, a devenit un model pentru multe persoane. Îi admir forța cu care a trecut prin greutățile vieții. Zilnic, fac tot posibilul ca aceasta să se simtă iubită și valorizată, iar, cu timpul, se va simți mult mai bine. Chiar dacă greutățile, pe care le întâmpinăm în viață, le considerăm imposibile, trebuie să realizăm, că fiecare problemă are o rezolvare, iar cu ajutorul

persoanelor potrivite, în special familia, putem să ne găsim pacea și puterea de a lupta pentru viața noastră.

În concluzie, bullying-ul este o problemă serioasă, iar mulți tineri se confruntă cu aceste agresiuni; se poate manifesta atât verbal, cât și fizic, emoțional, dar și social. Trebuie să conștientizăm gravitatea acestui act de violență și trebuie să-l tratăm cu atare, răspândind bucurie cu energie pozitivă.

Prof. Coordonator: Gavra Anca

Eleva: Țară Alexandra, Clasa a X-a H

EXPERIENȚA MEA LA PENITENCIAR

În ceea ce privește experiența mea la Penitenciarul Baia Mare, aceasta a fost una plină de emoție, putând spune cu încredere, că a fost o adevărată lecție de viață!

Am pășit acolo semeț, neștiind de fapt ceea ce înseamnă îngrădirea libertății omenești. În aer, parcă se simțea un miros de tristețe emanat de sufletele celor care, cu știință sau neștiință, au ajuns să fie prizonierii propriilor lor valori, captivi în sufletul pe care l-au bandajat de atâtea ori, pentru a putea rezista experienței neiertătoare, fiindcă legea nu iartă și nu uită niciodată!

Aveam parcă o altă perspectivă legată de ceea ce înseamnă un penitenciar, că acolo sunt doar oameni răi, că aceștia nu cunosc noțiunea de conștiință. Dar, atunci când am fost la fața locului, prezentându-ni-se trei dintre „deținuți” – un cuvânt mult prea dur pentru un om care sunt convinsă, că și-a învățat lecția, am realizat, că nu totul e ceea ce pare.

Voi începe acest „studiu de caz” în ordinea în care ne-au fost prezentați făptașii. Radu – un om mult prea calculat, văzut din păcate în mediul online, dar de ajuns pentru a putea trage concluziile necesare. Acest om este dovada clară că deciziile proaste, pe care le iei la începutul vieții, te pot marca, pe tot parcursul acesteia. Cu toate că a fost un om cu o inteligență bine dezvoltată, atingând deosebita performanță de a intra în învățământul universitar cu media 10, lumea drogurilor a fost inamicul lui cel mai înrăit, iar omul responsabil dinainte a rămas fără puterea de a face diferența dintre bine și rău. Experiența sa în clădirea obscură a penitenciarului a fost una definitivă, reușind să spună că viața lui nu se termină aici, ci se poate lua de la capăt din momentul în care iese din acest vis urât în care a fost captiv. Vrea să se bucure de micile plăceri și eu sper din tot sufletul că o va face!

Așteptând să văd ce alte surprize ne va aduce ziua respectivă, am fost pusă față-n față, de nicio parte a gratiilor, cu Mihai și Bogdan, doi tineri de 26, respectiv 30 de ani. Mihai, fiind mai apropiat de vârsta noastră, a avut un mod aparte de a-și spune povestea, zâmbind aproape la fiecare propoziție rostită, transmițându-mi o energie pozitivă a unui om care, cu toate că trece printr-o perioadă grea a vieții lui, reușește să-și ascundă bine emoțiile negative. El a fost victima distracției

și a alegerilor pripite de moment, comițând un accident sub influența substanțelor interzise și a alcoolului, dovada vie că aceste lucruri pot schimba omul, mai ales dacă decizia este făcută la volanul unei mașini. Un om bun aș putea spune, crezând la începutul întâlnirii, că cei doi băieți lucrează acolo, doar că sunt îmbrăcați în civil. Încă o dovadă, că nu totul este ceea ce pare, dar mă bucur, că un lucru a fost evidențiat de ambele părți, credința! Factorul care i-a ajutat să depășească traseul greu de până atunci. Dumnezeu este mereu acolo pentru noi, nu prietenii; el este singurul care poate ajuta la combaterea depresiilor și senzației de inutil. Dacă lucrul acesta au reușit să-l facă, să se apropie de Creator, atunci înseamnă că sunt pe drumul ce bun. Mihai ne povestise, că și el își va reface viața, dincolo de granițele țării, unde vrea să își desăvârșească pasiunea, lucru care m-a surprins plăcut, cu toate că acesta a confirmat, că este doar un exemplu negativ.

Continuăm povestea noastră cu Bogdan, un tânăr care, în spatele fizicului său masiv, ascunde un om sensibil, asumându-și cu emoție faptele sale. Viața lui nu s-a dovedit a fi una prea fericită în jurul vârstei de 20 de ani, el lăsându-se în prada anturajului și fraudei, fiind cunoscut internațional, într-un sens negativ. M-a impresionat modul în care judeca el viața, ca și cum cineva i-ar fi tăiat cu foarfeca anii tinereții și ar fi judecat, de unde și până unde se trăiește. Din păcate, a căzut victima depresiei, lucru care mi se pare firesc împrejurărilor, dar a reușit să ducă povara până astăzi și sper că, până la urmă, va ajunge să ducă un stil de viață normal, ca toți ceilalți care greșim. Până la urmă, avem o singură viață, nu ne putem comporta, ca și cum am ști ceea ce urmează să se întâmple. Pe Bogdan, îl văd un om familist, un om care a fost călit poate prea repede de viață și trădat de prietenii, care, din păcate, l-au dus la cele rele, dar familia și Dumnezeu au fost de partea lui. Eu îl văd pe viitor un om capabil de un loc de muncă decent, de o familie fericită, capabil să fie „stâlpul casei” și tatăl care are ce lecții de viață să le spună copiilor săi. Sper din suflet, ca anii, pe care-i mai are în acest mediu atipic, să treacă foarte repede și să poată să-și continue viața de acolo, unde a lăsat-o la 20 de ani!

Sunt de părere, că locul unde am pășit și oamenii, pe care i-am întâlnit, m-au învățat multe, cu toate că nu au fost un exemplu pozitiv, ei încearcă să fie! Sper ca în viitor să încerce să se autodepășească, necomparându-se cu nimeni, decât cu ei cei din trecut, încercând să muncească, să reușească, să iubească și să trăiască M.A.I bine. Să cunoască legea și să nu o mai încalce, să fie liberi de fericiți și fericiți de liberi!

Autor: Camelia NISTOR – XIA
Prof. coord. Steliana Raluca POP

Între copilărie și maturitate

Liceul reprezintă etapa adolescenței, o cărare suflată cu petale de flori sau spini, este suma atributelor tinereții. Este locul, în care ne-am dezvoltat intelectual, am cultivat prețioase informații din grădina domnilor profesori, am învățat să fim morali și etici, ne-am pregătit să devenim adulți responsabili, capabili să depășească provocările pe care le vom întâmpina.

Totodată, între pereții școlii, am legat deosebite prietenii care se vor așterne veșnic pe aripa sufletului nostru. Toate acestea ne-au definit ca persoane, au contribuit la formarea noastră. Și acum îmi amintesc emoția ce mi-a invadat pieptul, în prima zi din clasa a IX-a. Începutul liceului a fost o perioadă enigmatică, un nou capitol era scris în cartea vieții. Trăiam sentimentul de teamă și nesiguranță pentru necunoscut. Însă, amabilitatea profesorilor mi-a insuflat credință și speranța unui traseu educațional promițător. O pânză albă, imaculată ca o lăcrămioară eram noi, elevii. Cadrele didactice au avut în mâna lor pensula inspirației și a disciplinei. În fiecare oră de studiu, au adăugat o altă cromatică, o nouă hașurare. Interacțiunile cu colegii, colaborarea și implicarea în diverse proiecte și activități, afirmarea spiritului ne-au făurit tonalitatea celei mai suave game a vibrației energetice. În parcursul celor patru ani, tabloul a prins suflu în rândurile unei povești de succes, iar sala de clasă a devenit un izvor de visuri.

Cuvintele lui Seneca „*Nu pentru școală învățăm, ci pentru viață învățăm*” este motto-ul Colegiului „*Mihai Eminescu*”, asumându-și responsabilitatea pentru modelarea culturală a viitorului adult, dar și a unui om care cunoaște valorile spirituale. Mi-a fost oferită încrederea de a-mi exprima ideile, de a-mi împărtăși impresiile, fapte ce au contribuit la metamorfozarea unei firi introvertite și emotive într-un caracter curajos, comunicativ. În grădina către spirit au fost plantate semințe care, azi, înalță către cer, trunchiuri vânjoase șiramuri solide cu frunze carnoase. Colegiul este a

doua mea familie, un spațiu ocrotitor și iubitor; distinșii profesori au fost părinții noștri, iar colegii au devenit ca niște frați.

Aș evoca momentele, când stăteam obosiți în bănci și ne imaginam liberi și independenți într-un viitor utopic, fără a trăi rutina școlară. Deși ni se părea imposibil, acele gânduri au prins contur. A sosit clipa pentru zborul maturității. Acum e momentul, când drumurile noastre se despart, momentul de a pune în practică comorile pe care le-am asimilat, să dovedim că suntem adevărați „eminescieni”.

Absolvirea clasei a XII-a semnifică un ciclu complet, încheierea copilăriei și deschiderea porții spre maturitate. Este important să nu uităm să mai fim și copii, să ne păstrăm vii entuziasmul și autenticitatea.

Am traversat calea tainică a inițierii, iar următorul pion, pe care-l vom muta, va fi expresia conștiinței noastre și a deosebitelor vocații însușite. Timpul își continuă cursul, fără a ține cont de doleanțele noastre. Patru ani plini de experiențe și amintiri s-au risipit atât de repede. Aș vrea să pot retrăi fiecare moment unic care a trecut asemenea unei adieri de vânt. Însă, suntem ne semnificativi în fața Universului; el derulează de veacuri întregi același spectacol, dar cu actori diferiți. „*Ca o piesă de teatru, așa este viața: nu contează cât de mult a ținut, ci cât de frumos s-a desfășurat.*” (Seneca) Obișnuim să căutăm nestematele în jurul nostru și uităm să reflectăm asupra sinelui superior, asupra intuiției, voinței din interior, așteptând să fie aduse la lumină.

Absolvirea liceului presupune un cumul de emoții contradictorii, pe de o parte, bucuria reușitei, iar de cealaltă parte, regretul despărțirii. Cu toate că adolescența poate fi dificilă, complexă, este o tranziție a propriei persoane, resimțită atât fizic, cât și emoțional, când începem să ne cunoaștem pe noi înșine. Ca niște păsări Phoenix renaștem din

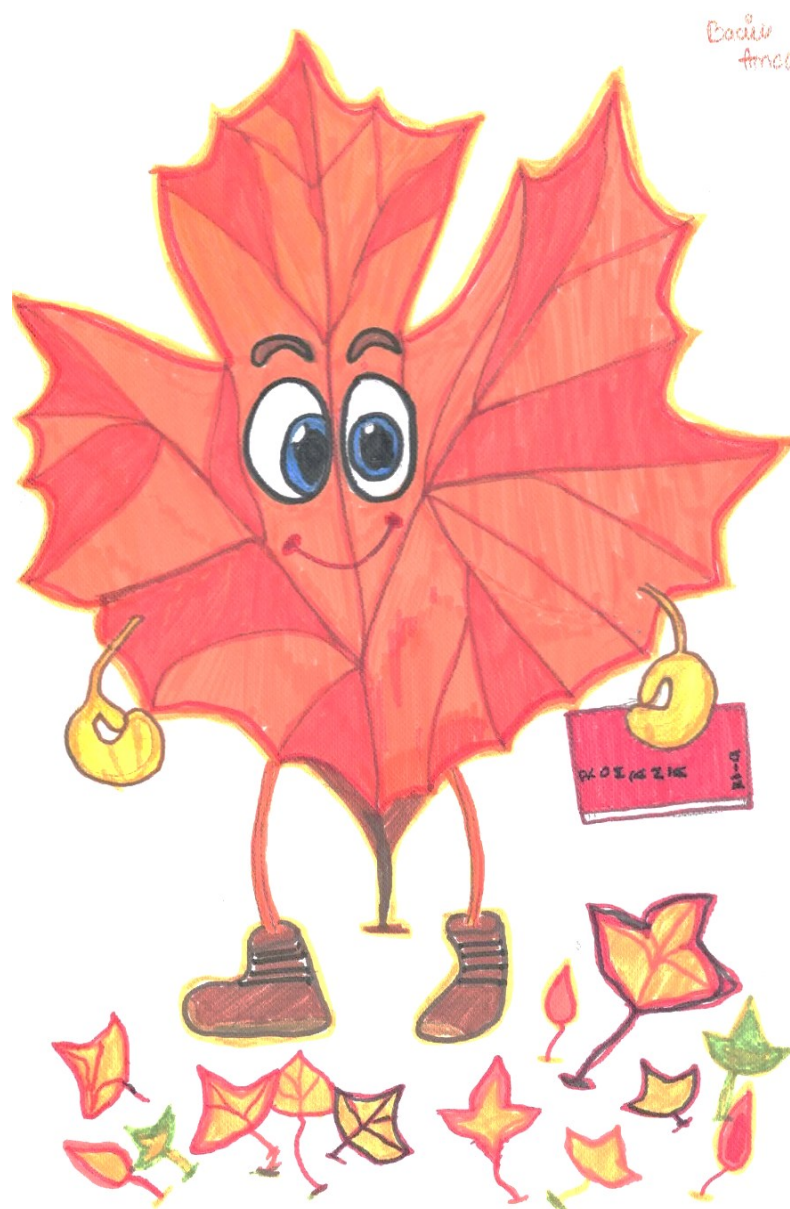
cenușă, învățăm din greșeli, din dezamăgiri - „rău necesar” care maturizează omul - , toate sunt menite să contribuie la formare și la evoluție.

Nu trebuie să privim sfârșitul clasei a XII-a cu tristețe. Dimpotrivă, este un final frumos pentru fiecare, un moment unic din viață. Persoanele dragi vor rămâne în suflet și le vom simți prezența. Fiecare profesor și-a pus amprenta asupra noastră, iar prietenii sinceri, cu siguranță, vor persista.

Ave nouă! Ave vocilor eminesciene!

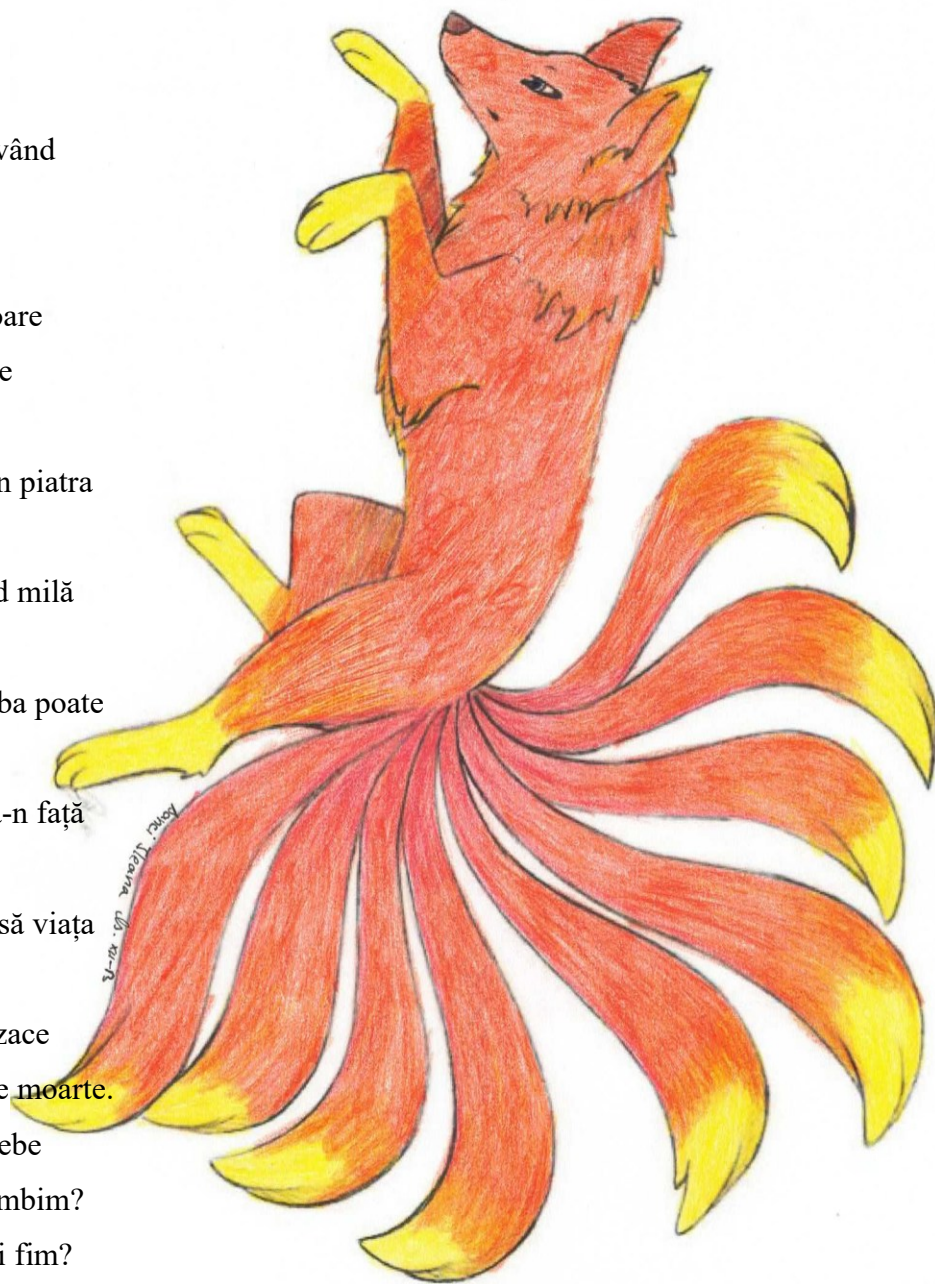
Bărbuș Amalia Nicole, Cls a XII –a C

Prof. Cioboraru Ana

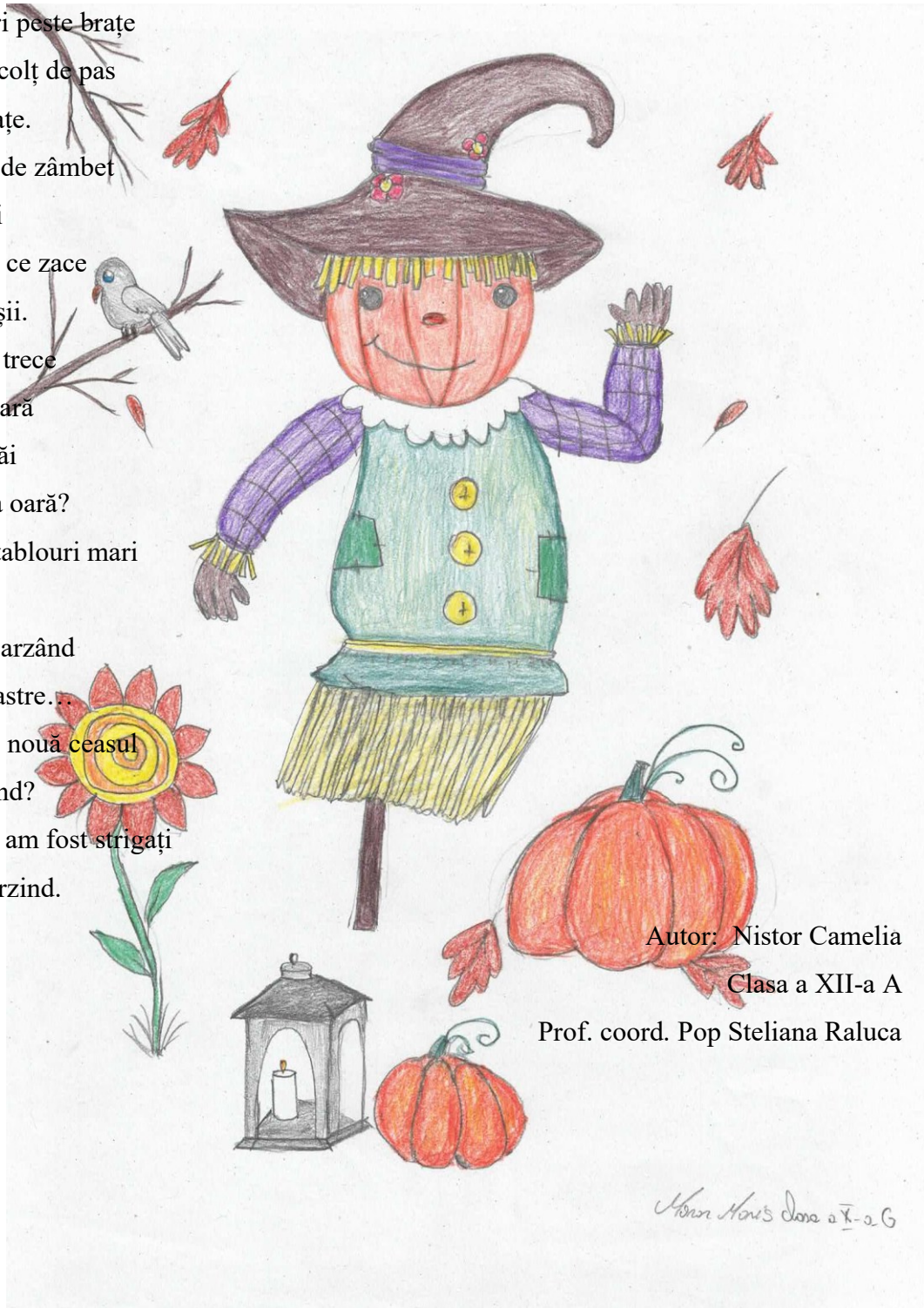

Fii omule, om!

Omenia, Doamne!
Ce taină între taine
Ce vis de viață om fi având
Ce om fără de haine...
Atât de tristă-i lumea
De parcă simți cum moare
Ducând în zbor, departe
Plăceri neroditoare.
Un sânge negru curge-n piatra
Ce-n suflet am zidit-o
Când omul n-o fi având milă
Acolo a oprit-o!
Și nu știu cum, dar vorba poate
Să te înece-n știință
Plimbându-te cu lumea-n față
Zăcând în neființă.
Nu-i vina mea că-i scrisă viața
Pe un neant de răutate
Și ochiul fără pleopă zace
Plimbându-se pe frunze moarte.
Și, cine s-ar opri să-ntrebe
Ce zace-n noi de nu zâmbim?
Ce ne-a făcut să nu mai fim?
Cum ne-am jurat că ne iubim?
Ni se predică-n ani lumină
Ca omul, om ca să iubească
Dar, cine s-ar opri să ceară
Nădejdea ceasului de seară...
Ceasul trece-ntunecând

Desfrâu de flăcări peste brațe
Și omul stând la colț de pas
Joacă suflete pe ațe.
Le chinuie dorul de zâmbet
Ce se predică a fi
Arma demonului ce zace
În adâncuri cenușii.
Se făcea că viața trece
Și zâmbetele zboară
Putea-vom noi trăi
În fericiri, a doua oară?
Stăteam privind tablouri mari
Cu siluete vaste
Văzând zâmbete arzând
Dar nu pe ale noastre...
Ne-o fi sunând și nouă ceasul
Dar, l-om fi auzind?
Când din văzduh am fost strigați
Noi am plecat surzind.

Autor: Nistor Camelia

Clasa a XII-a A

Prof. coord. Pop Steliana Raluca

Nistor Camelia

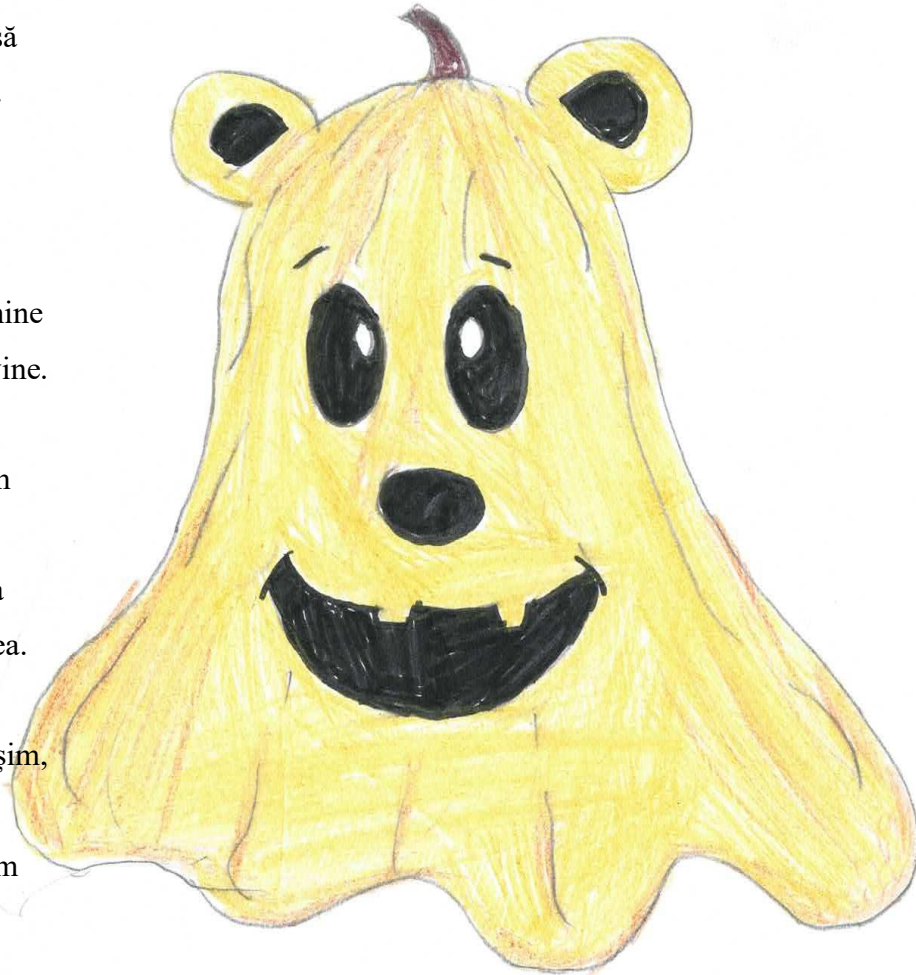
Izbăvire

Violența o întâlnim
Peste tot, pe unde pășim.
În liceu, chiar și acasă
Violența ne tentează.

Fizică sau verbală
Violența este fatală,
Pentru tine, pentru mine
Pentru cine nu intervine.

Noi trebuie s-o oprim
Peste tot să izbăvim.
Violența-i boală grea
Și nu poți scăpa de ea.

Am încredere că reușim,
Violența s-o oprim.
Probleme să rezolvăm
Suflete să vindecăm.

Blaga Ema, Clasa a X-a H

Prof. coordonator: Anca Gavra

Tătar Alice
XI-B

Cioburi

Multe lucruri pot să taie
Arme, cuțite, lame.
Dar, pe mine, o fac
Cuvintele tale.

Poate erai mic ca mine,
Poate n-ai primit iubire
Sau poate ai crezut că merit
Partea rea din tine.

Fața mea, corpul meu, părul meu
Nu sunt cum ai vrea, nici tu, nici eu...
Te iert, dar nu pot uita
Tot ce mi-ai făcut cândva.

Sășănaș Stefania

Dunca Maria

Clasa a x-a H

Prof. coordonator: Anca Gavra

Trecut-au anii...

Este o zi călduroasă de primăvară. Soarele mângâie cu blândețe mulțimile de oameni grăbiți, pe care îi poartă pașii spre destinații doar de ei știute. Zgomotul orașului trezit la viață îmi tulbură liniștea. Frunzele pușinilor arbori stau încremenite pe ramurile întristate, pline de praf, mlădițe ce tânjesc după trilurile mângâietoare ale păsărelelor. Răzlețe firicele de iarbă se luptă cu betoanele orașului ori cu pașii oamenilor ce, în goana lor, le strivesc palida verdeață. Fac și eu parte din acest furnicar și parcă îmi pierd identitatea, nu știu încotro să mă îndrept, ce am de făcut, sunt parcă luată de acest val și dusă într-o direcție necunoscută, străină de mine, de regulile simple de viață ale copilăriei mele, de frumusețea zilelor trăite în căsuța cu „obloane și pridvor”.

Azi, fac parte din lumea zgomotoasă a orașului care, cu mulți ani în urmă, m-a atras în mrejele lui vrăjite de strălucire, de forfota și agitația continuă, de vitrinele ce-și etalau bijuteriile de preț ori hainele scumpe. Pierdută printre străini, încărcată cu povara tristeții, înconjurată de umbre fugare, grăbite, îmi duc existența, măcinată de amintiri prin hățişul orașului. Îmi caut alinarea și odihna sufletului pe o bancă din parc, unde viața capătă un alt sens; unde este o cu totul altă lume, cu arbori înfloriți, flori multicolore, iarbă deasă, de un verde crud, păsărele gureșe ce încântă cu trilurile lor.

Deodată, totul se schimbă, iar în fața ochilor mei renaște, cu o nefirească strălucire, căsuța cu „obloane și pridvor”, leagănul copilăriei mele, acolo unde ochii calzi, blânzi, umezi și plini de bunătate ai mamei mă învăluiau într-o dragoste divină, care își păstrează și acum strălucirea, gingășia. Sufletul meu este pătruns de fericire, când o geană roșiatică pătrunde prin fereastra zăbreliată, cu obloanele deschise în odaia mică, cu pereții albaștrui și ușa puțin strâmbă, unde mama mă culca în patul cu paie de ovăz care, prin mirosul lor, îmi linișteau somnul, îmi mângâiau visele.

Era atâta armonie și frumusețe în căsuța de la poalele dealului, acoperit cu pomi fructiferi care acum, în luna lui florar, răspândeau un miros tainic, plin de mister, ce acoperea întreaga vale, unde-și avea loc într-o grădină edenică parcă și căsuța cu obloane a copilăriei mele. Fascinanta lume a satului aduce alinare și împăcare sufletului, prin minunățiile sale, prin puritatea oamenilor, prin tradițiile și obiceiurile milenare, care dau farmec aparte acestor arhaice comunități.

Oare ce poate fi mai înălțător decât să asculți trilurile minunate ale păsărelelor, plimbându-te desculț prin iarba ce-și „scutură” lacrimile de rouă pe picioarele tale, să auzi plânsetul trist al

florilor ce talpa-ți le strivește, să ascuți tainicele șoapte, doar de el înțelese, ale pârâului ce șerpuiește agale printre nesfârșitele livezi? Horile pline de tâlc ale feciorilor reverberează până în vatra satului, când „Sara pe deal/ Buciumul sună cu jale”, aducând liniștea peste sat ori sunetul răgușit al „clopotului vechi”, ce „umple cu glasul lui sara”. Pașii îndrăgostiților se pierd, ascunși de vălurile nopții, acompaniați de cântecul greierilor, vegheați de licăritul stelelor, învăluți de tainicele raze ale astrului nopții, ce trimite înspre sufletele lor răvășite de patimi și dorinți, tainice și palide raze.

O adiere molcomă, șovăitoare a vântului curios se strecoară printre florile ce răspândesc cu și mai mare intensitate mirosul lor, legănând frunzele, alinând suferințele, astâmpărând dorurile, ca apoi totul să treacă în împărăția somnului. O rază rebelă a astrului zilei străbate printre ramurile teiului, sub care-mi retrăiam copilăria și-mi spulberă acești înălțători ani, pe care i-am petrecut în „casa cu obloane și pridvor”, care este și va rămâne spațiul eternei reîntoarceri în aceste edenice locuri, ce îmi mângâie sufletul, îmi încântă privirea și îmi binecuvântează prezența.

Duma Cătălina, XI C

In memoriam

E 15, zi însemnată
Pentru pământul sfinteii mele glee;
E ziua- ceea minunată,
Când el pe lume răsări.

E 15 de-nceput și de sfârșit,
Ce ascunde-ntr-nsul veșnicia,
Ești steaua care-a răsărit
Să nască-n țară nemurirea.

E număr fără de pereche,
Ești singur tu cuprins în el,
Luceafăr blând al țării mele
„Arzând” și azi, la fel ca ieri.

Tu ești misterul de lumină,
Ce-a cucerit nemărginiri
Și duce-a țării mele faimă,
Prin secol, peste veșnicii.

Va străluci prin nemurire
În timpul fără de sfârșit,
Căci nimeni altul nu mai știe,
Ca el să mai creeze-un mit.

Nu mai există azi „Luceferi”
Să strălucească-n vers duios.
Și, parcă azi, acum nici plopii
Nu-s triști, absenți și fără soț.

Heres Larisa
a XI-a B

Nici seara nu coboară-ncet
Pe turme blânde de mioare,
Nici ochii mari nu mai privesc,
La-naltul tei cu frunze rare.

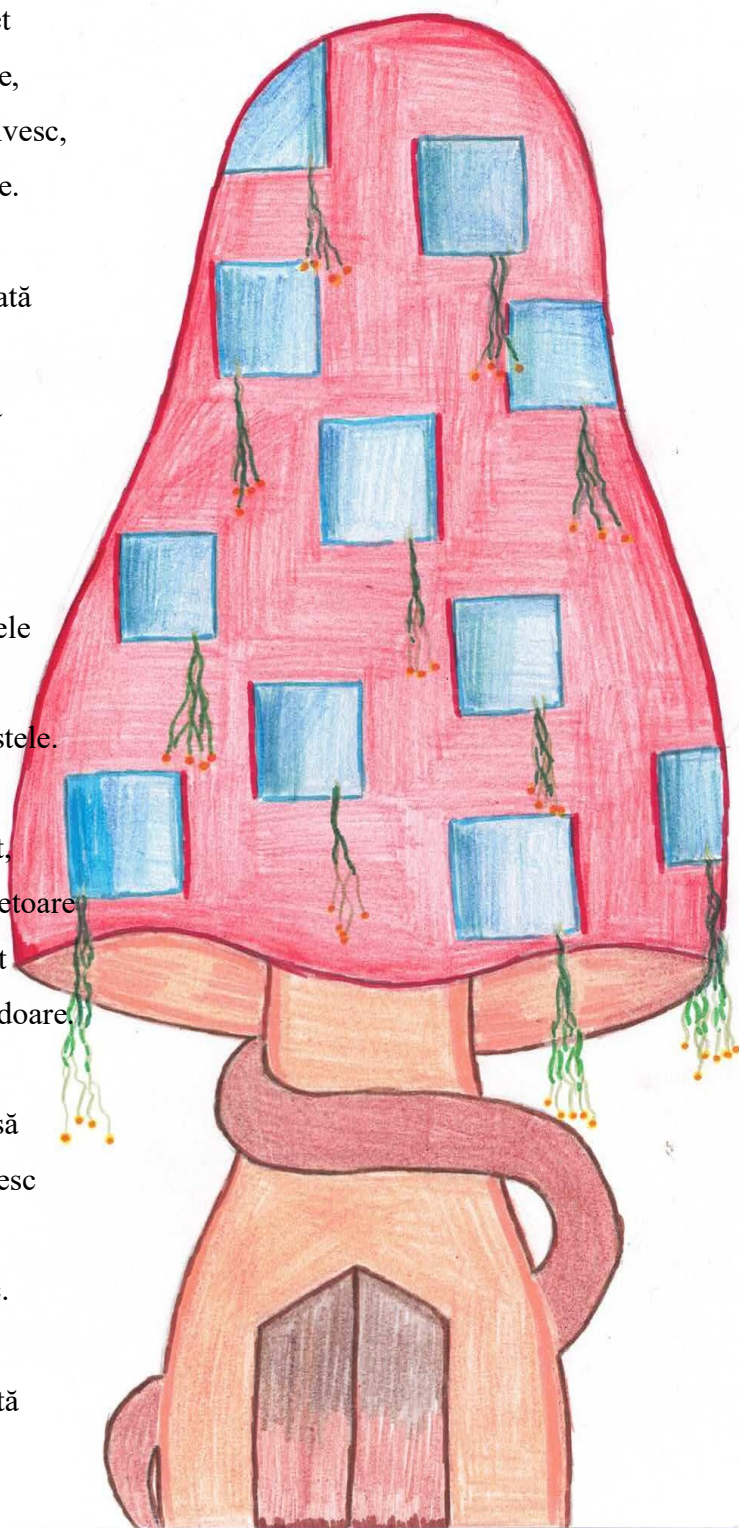
Te-ai dus în umbra întristată
A unui cimitir stingher,
Dar ai lăsat la lumea toată
A tale stihuri ce nu pier.

Vei dăinui în nemurire
Lucefăr blând, al țării mele
Și mii de ani mereu vei fi
Cea mai frumoasă dintre stele.

Azi, totul pare-a fi pierdut,
Nu mai sunt minți scânteietoare
Să strălucească ca-n trecut
La umbra-ți plină de grandoare.

Ești tu, ce ții mereu aprinsă
Scânteia-n neamul românesc
Și veșnicia e cuprinsă
În versul tău dumnezeiesc.

Adio-ți spun și-n ziua tristă
Am suflet gol și răvășit,
Adio, dar rămân cu tine,
Prieten drag pân' la sfârșit.

Muresan Alexia

Duma Cătălina, XI C

Destin

Ce căutam eu aici, în acest spațiu citadin, care este rostul zbaterii mele cotidiene? Unde este, de fapt, locul meu? Am trăit o vreme cu această stare de spirit, frământându-mă să înțeleg cine sunt, ce vreau. Încetul cu încetul, tot ce ne este dat să trăim, și marile dureri, dezamăgirile își pierd din intensitate. Sufletul se obișnuiește, durerea adoarme, nu mai doare așa tare, dezamăgirea se diminuează, înveți să rabzi, să tolerezi, devii mai înțelept, vezi și partea plină a paharului pe care ți-l oferă viața."

Aduceri-aminte, încărcate de nostalgie și tristețe își au ecou acum, în această clipă, în sufletul meu răvășit, în trupul

meu pierdut printre umbrele grăbite ale orașului, ce-și poartă pașii oboșiți spre destinații doar de ei știute. Mă simt singură și tristă în acest „furnicar”, abandonată parcă, rătăcind pe străzile necunoscute.

Fac parte din lumea agitată, zgomotoasă a orașului care, cu ani în urmă, m-a prins în mrejele lui, fiind fascinată de luminile acestuia, ce alungau întunericul nopții, de vitrinele strălucitoare, ce-și etalau bijuteriile de preț. Săptămâni în șir, sufletul meu se confrunta cu o mare dilemă: să îmi urmez visul care se putea realiza doar în spațiul citadin sau să mă întorc în grabă în satul meu încărcat de atâta frumusețe?

Destinul a hotărât să-mi urmez visul și, încetul cu încetul, „povara” de a trăi în lumea orașului și-a pierdut din intensitate. Am învățat să trec cu vederea peste atâtea fapte nedemne, să devin mai înțeleaptă, dezamăgirile să se diminueze, iar când dorul de casa părintească mă copleșea, mă lăsam în voia visului și-mi retrăiam copilăria. Așezată pe o băncuță, din micul parc, cu ochii mari,

deschiși, revedeam casa părintească ce-mi umple sufletul de bucurie și asta făcea ca inima să îmi bată mai tare, când ochii calzi, blânzi și plini de bunătatea ai mamei mă învăluiau într-o dragoste divină, iar atunci simțeam, cum mă încearcă acel „cald și sfânt mister”. Sufletul meu este cuprins de o adâncă și tainică fericire, când o geană roșiatică pătrunde prin fereastră și mă îndeamnă să mă trezesc, să mă contopesc cu natura, cu armonia și frumusețea inegalabilă a acestui minunat colț de rai.

Este luna martie, lună în care un miros tainic, plin de miresme, învăluie întreaga fire. În fața ochilor mei, se întinde o arhaică așezare, care îmi aduce aminte de trilarile minunate ale păsărelelor, de grădina din fața casei, unde mă plimbam prin iarba de un verde crud, ce-și „scutura lacrimile” de rouă. O rază rebelă a astrului zilei străbate printre ramurile dese ale magnoliei, sub care îmi retrăiam minunații ani ai copilăriei și mă face să revin la realitate. Nu sunt tristă, doar o urmă de nostalgie mă face să oftez, când mă gândesc la satul cu căsuțele răsfirate de pe malul pârâiașului ce povestește în șoaptă străvechea istorie a acestor edenice locuri.

Acum, îmi urmez destinul. În fața ochilor mei, se ivesc noi orizonturi, iar viața apăsătoare a orașului din primele zile s-a estompat. Încep să privesc cu alți ochi viața de aici și constat cu satisfacție, că pot să descopăr lucruri minunate, că doar aici îmi pot urma calea, îmi pot desăvârși cariera. Orașul - o altă lume, o altă perspectivă, o altă realitate în care îmi poate duce la împlinire visul.

Duma Cătălina, XI C

Olimpiada Națională de Limba Franceză

Iași, 26-30 aprilie 2024

ONLF 2024/Olympiade Nationale de langue française

L'Olympiade nationale de langue française est un concours académique prestigieux en Roumanie, destiné à promouvoir l'excellence dans l'apprentissage de la langue française. Cet événement rassemble des élèves talentueux de tout le pays, qui concourent pour démontrer leurs compétences linguistiques à travers des épreuves écrites et orales. L'olympiade favorise non seulement la maîtrise de cette langue mais aussi une meilleure compréhension culturelle des pays où elle est parlée. C'est une opportunité unique pour les jeunes de se dépasser et de représenter fièrement leur région.

Cette année scolaire notre lycée a été représenté avec honneur par trois élèves francophones, toutes trois à la hauteur, deux sur le podium. Il s'agit de: **DumitrașDenisa**, IXème D qui a remporté une **Mention ME** et le **Prix spécial pour l'élégance du discours** à l'épreuve de production orale; **Pop Raysa-Denisa**, Xème E a remporté une **Mention ME** et **MateșanAniela**, XIIème D, **diplôme de participation**.

Félicitations à toutes et aux professeurs coordinateurs, Ramona Astalăș, Ciumău Maria, Rodica Mone, Mureșanu Delia, Alina Soeanu !

Prof. coord. Ramona Astalâș, Ciumău Maria, prof. Rodica Mone

Rochefort, Belgique- Erasmus+ 2022-1-RO01-KA121-SCH000066369, 3-10 juin 2023

Nos impressions

Ma classe et moi, nous avons eu la chance de vivre une expérience Erasmus+ en Belgique, plus précisément dans la ville de Rochefort, du 3 juin jusqu'au 10 juin 2023. Nous étions 19 élèves divisés en plusieurs groupes d'environ 4 élèves et chaque groupe a vécu pendant ce

temps dans une famille d'accueil belge. Nous avons été accompagnés durant tout le projet par nos deux professeurs, Madame Vasilescu et Madame Astalâş, ainsi que par Sylvie et d'autres éducateurs du centre des jeunes ASBL Han Défi de Rochefort.

Nous avons eu un programme bien établi pour chaque jour passé là-bas, rempli de diverses activités très intéressantes tel que du théâtre, du tir à l'arc, des interviews qu'on a pris aux habitants de la ville, la rencontre avec les migrants de Fédasil et la liste est encore longue.

De plus, nous avons également pu visiter de beaux endroits comme la Grotte de Lorette de Rochefort, les pelouses „calicoles” de Han-sur-Lesse, le Géo Park, la réserve d'animaux sauvages de Han-sur-Lesse, l'Anticlinal de Durbuy...

En fin de journée nous avons eu du temps libre pour explorer Rochefort par nous-mêmes, mais aussi profiter du temps à la maison pour mieux connaître nos familles d'accueil, mon groupe et moi, nous nous sommes très bien entendu avec la nôtre.

Enfin, pour moi toutes ces expériences passées aux côtés de mes camarades, professeurs et éducateurs, ont été réellement enrichissantes, éducatives tout en étant amusantes et intéressantes. J'ai eu la chance de connaître de belles personnes, dépasser ma timidité ainsi que ma peur de

l'inconnu et apprendre un tas de nouvelles choses. Je revivrai ces moments-là sans aucune hésitation si c'était à refaire.

Adriana Crișan, XII-ème D

Pour moi, cette expérience a été un privilège de connaissance à tous points de vue. D'une part, j'ai appris à connaître la culture belge, qui, à mon avis, mérite d'être découverte par tout le monde, ainsi que le mode de vie des habitants du fait que j'ai vécu avec eux pendant 5 jours. En même temps, j'ai eu l'occasion d'approfondir mon français.

J'ai appris à mieux me connaître, étant dans un nouvel environnement dans lequel j'ai dû m'adapter très rapidement. Le fait qu'ils vivent la vie avec le sourire presque tout le temps m'a fait me poser quelques questions; Est-ce que je ne pourrais pas vivre de la même manière dans mon pays ?, Pourquoi les Roumains choisissent-ils de vivre dans le stress et la hâte ?

En plus, je crois que leur mode de vie est très sain et très positif, ce qui les aide à la fois physiquement et mentalement. Quant à la famille d'accueil, elle nous a offert la meilleure nourriture. Il n'y a pas eu un seul jour que je n'ai pas aimé.

Le lien créé entre nous et les animateurs était particulier car même si certains d'entre nous ne connaissaient pas très bien le français, nous avons réussi à comprendre nos interlocuteurs et à nous amuser ensemble. J'ai le plus aimé qu'on n'ait pas eu le temps de s'ennuyer, on avait des activités tout le temps. Moi, j'ai beaucoup aimé l'activité sur le terrain où on devait interviewer les habitants, tous étant prêts à nous aider et à répondre à nos questions. Dans mon groupe il y a toujours eu une très bonne coopération et communication. Je considère la communication comme l'élément de base de tout type de relation. Notre amitié s'est renforcée avec cette expérience car nous avons été provoqués à faire des activités que nous ne faisons pas tous les jours.

Pour moi, ces journées passées en Belgique, dans le cadre du programme Erasmus+ ont été des moments uniques que je n'oublierai jamais.

Larisa Talpoș, XII-ème D

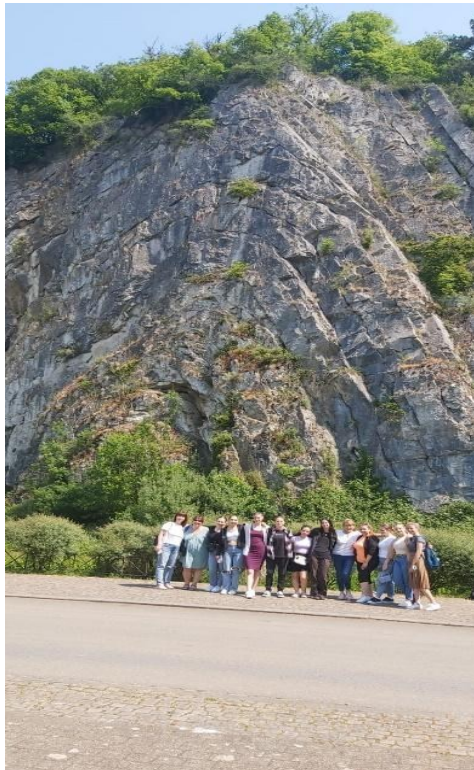
Pour moi, cette expérience a été exceptionnelle, car j'ai appris à travailler en équipe et j'ai appris à me comporter, avant tout. Deuxièmement, j'ai appris beaucoup plus de français, j'ai enrichi mon vocabulaire et j'ai développé mes compétences nécessaires au dialogue. Les sentiments que j'ai éprouvés et les émotions que j'ai ressenties sont inexplicables.

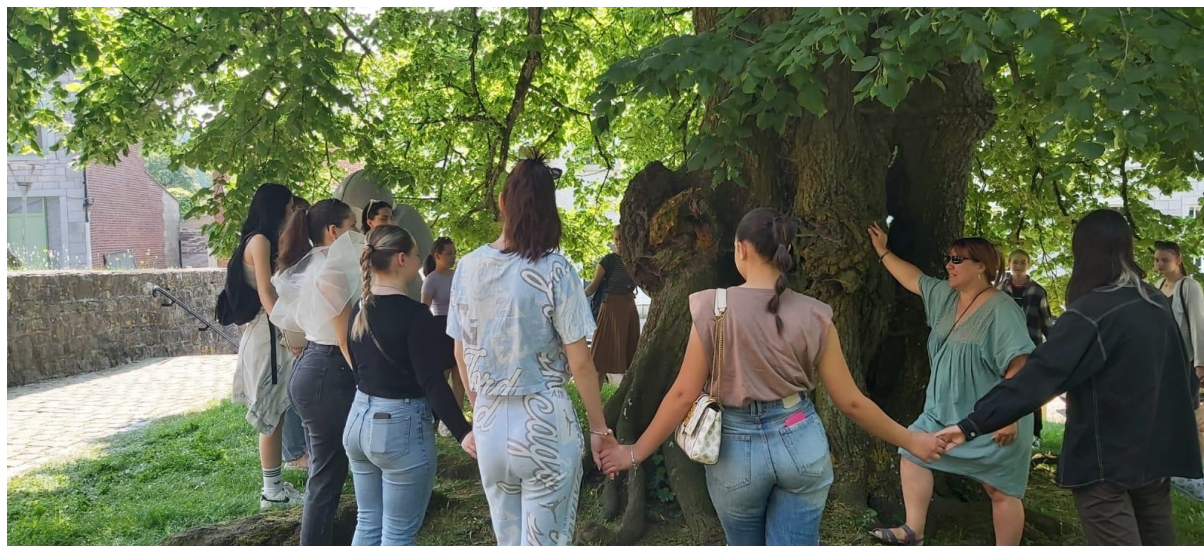
La famille où nous avons séjourné, pendant cinq jours, a été très gentille avec nous, je peux dire qu'une vraie relation « familiale » s'est créée. Nous avons décidé de rester en contact parce que je me sentais très bien en leur présence. J'ai vraiment aimé le fait que les membres de ma famille essayaient de m'aider en corrigeant les mots que je disais parfois mal et en me souvenant des temps verbaux.

Entre collègues, je peux dire que les relations ont changé, nous sommes devenus beaucoup plus proches, tant avec nos camarades de classe qu'avec nos collègues du lycée. C'était une belle expérience, où tout le monde a découvert des choses dans chacun d'entre nous que je ne connaissais pas auparavant. Je peux dire que cette expérience m'a aidé à me développer linguistiquement et mentalement, car j'ai appris beaucoup de choses utiles dans l'avenir, et les activités étaient magnifiques, car certaines d'entre elles sont restées bien imprimées dans mon esprit. J'ai rencontré des gens de différents domaines et lieux, qui m'ont fait changer complètement la perception et la mentalité.

C'était quelque chose d'unique, quelque chose dont je me souviendrai à chaque fois, surtout quand je regarde les photos. Grâce à cette mobilité, j'ai mûri et j'ai été envahie par un nouvel esprit d'équipe, car une multitude d'amitiés se sont nouées. J'ai beaucoup aimé, et je répéteraient cette mobilité à tout moment, pour avoir l'opportunité de découvrir la culture et les coutumes d'un autre pays. C'était une expérience qui m'a totalement marqué.

Sonia Cozmuța, XII-ème D

+ Rochefort, Belgique- Erasmus+ 2022-1-RO01-

KA121-SCH000066369

avril 2024

En avril 2024, j'ai eu l'occasion de participer à un projet Erasmus à Rochefort, en Belgique. Ce fut une expérience passionnante, riche en émotions, mais inoubliable.

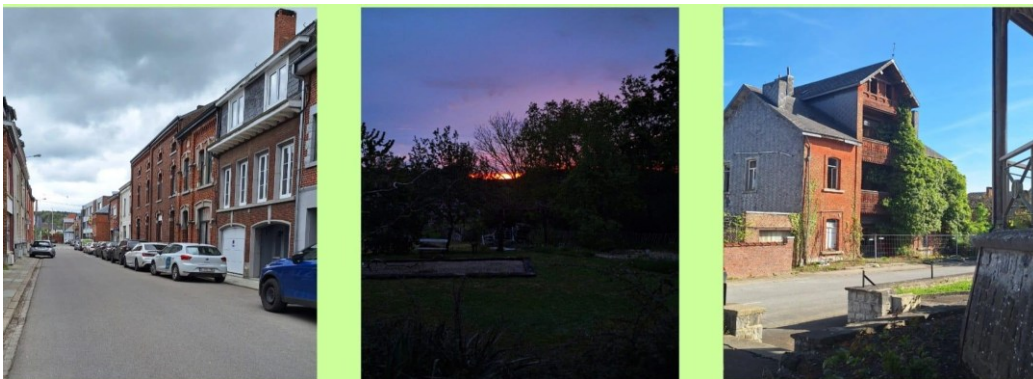
Nous avons commencé la semaine par des activités de connaissance de la ville: nous avons interviewé des habitants de la ville et découvert comment ils vivent au quotidien dans leur ville. Nous avons ensuite poursuivi avec des jeux et du théâtre à la bibliothèque de Rochefort.

Le deuxième jour, nous avons visité les grottes de Rochefort, puis un géoparc. Je peux dire que le deuxième jour de la semaine a été mon préféré car nous avons fait des activités dans la nature.

En plus de ces activités, tout au long de la semaine, nous avons eu un cours d'autodéfense et un cours de tir sur cible.

Tous les soirs de la semaine, nous avons passé du temps avec la famille chez qui nous étions hébergés ou dans la ville.

Enfin, je peux dire que je suis chanceuse d'avoir pu participer à ce projet, car j'ai rencontré de nouvelles personnes et découvert la culture d'un autre pays francophone.

Costin Iudith, Xème E

Beaune, Bourgogne, France- Erasmus+ 2022-1-RO01-KA121- SCH000066369 juin 2024

Je voudrais commencer par dire que cette expérience vécue en France a réveillé en moi le désir de découvrir ce pays riche et plein de culture. De surcroît, mon envie d'apprendre et d'améliorer mes compétences en ce qui concerne la langue française a grandi. Avec le projet Erasmus+, mon rêve est devenu une réalité. Passionnée par le français et par l'histoire de France, le désir de la visiter a commencé. Je ne pourrais pas m'imaginer qu'un jour mon vœu le plus cher sera réalisé. Je trouve que le plus grand avantage de ce projet est le fait qu'on a été hébergé dans une famille d'accueil française. Moi et une autre collègue de mon lycée, on a habité pendant une semaine avec la famille Liauté. Ses membres sont Éliisa, notre correspondante, ses parents et ses frères cadets.

De plus, j'ai eu la chance de découvrir le système d'enseignement français au lycée polyvalent «Étienne Jules Marey». J'ai été tellement impressionnée par la manière moderne des professeurs d'enseigner et par les salles de classe. Ma part préférée du lycée a été sans doute la cantine scolaire. Je pense qu'une cantine est une salle indispensable dans une institution d'éducation. Les élèves ont l'opportunité de manger ensemble et de partager de bons moments à l'école. Mon cours préféré a été le français, car on a discuté de la poésie médiévale.

De même, pendant ce voyage enrichissant, on a visité plusieurs objectifs touristiques: le vieux centre de la ville de Beaune, le musée „ Hospices de Beaune”, un autre lycée qui aide les étudiants en ayant des difficultés en ce qui concerne le procès d'apprentissage et „ Plastipak”, une entreprise qui a comme objectifs le développement de la filière du recyclage des bouteilles en plastique en France et la sensibilisation des visiteurs aux enjeux du recyclage et de l'économie circulaire.

Pour résumer, je voudrais souligner que la France a réussi à me surprendre dans une manière positive: les gens sont très accueillants, la gastronomie française est délicieuse et le système d'enseignement est très bien structuré.

Je terminerai en disant que j'ai eu une grande chance de parler et d'interagir avec des natifs français et j'ai pu améliorer mes compétences linguistiques. Je suis tellement reconnaissante pour cette expérience académique, car une telle chance de découvrir un pays est très rare.

Moi et les filles françaises

Notre groupe

Le vin français

Le Musée Hospices de Beaune

La Cathédrale Notre Dame de Beaune Dans le Musée Hospices de Beaune

L'excursion au lycée qui aide les étudiants ayant des difficultés en ce qui concerne l'apprentissage

Pop Raysa-Denisa, Xème E

Prof. coord. Astalâș Ramona, Maria Ciumău, Mone Rodicaet Vasilescu Ilean

Il mondo come spettacolo – materiali firmati dagli studenti che studiano la lingua italiana

A. Storiografia

La storia delle Maschere di VENEZIA

La Storia delle Maschere di Venezia: mistero, enigma, seduzione fa parte di Venezia e ne reincarna l'essenza, pochi sanno da dove nasce ed è una storia travagliata che segue quella della Serenissima Repubblica.

La maschera (dall'arabo "mascharà", scherno, satira) è sempre stata, fin dalla notte dei tempi, uno degli elementi caratteristici e indispensabili nel costume degli attori. Originariamente era costituita da una faccia cava dalle sembianze mostruose o grottesche, indossata per nascondere le umane fattezze e, nel corso di cerimonie religiose, per allontanare gli spiriti maligni. Con il Carnevale la maschera diventa simbolo della necessità di abbandonarsi al gioco, allo scherzo e all'illusione di indossare i panni di qualcun altro, esprimendo quindi diversi significati: la festa e la trasgressione, la libertà e l'immoralità.

“Buongiorno Siora Maschera”, lungo le calli, per i canali e nei listoni era questo il saluto. L’identità personale, il sesso, la classe sociale non esistevano più e si entrava a far parte della Grande Illusione del Carnevale in un posto, unico al mondo, dove tutto può accadere, dove ogni scorcio non cessa di incantare. Nella cultura veneziana con il termine “maschera” si indica l’attività di “mettersi barba e baffi finti” e “maschera” era anche il soprannome dato alle donne che si travestivano da uomini e agli uomini che si travestivano da donne. Ben presto la maschera divenne simbolo della libertà e della trasgressione a tutte le regole sociali imposte dalla Repubblica Serenissima a Venezia...

La storia della maschera veneziana inizia già nel 1268, anno a cui risale la più antica legge che limita l’uso improprio della maschera: in questo documento veniva proibito agli uomini in maschera, i cosiddetti mattaccini, il gioco delle “ova” che consisteva nel lanciare uova riempite di acqua di rose contro le dame che passeggiavano nelle calli.

Gli artigiani che fabbricavano maschere erano chiamati maschereri fin dal tempo del Doge Foscari e possedevano un loro statuto datato aprile 1436. Appartenevano alla frangia dei pittori ed erano aiutati nella loro professione dai targheri che imprimevano sopra lo stucco volti dipinti, a volte di ridicola fisionomia, con dovizia di particolari. La produzione di maschere si era così intensificata che nel 1773 esistevano ufficialmente 12 botteghe di maschere a Venezia: poche se si considera l’uso che se ne faceva in quegli anni.

Ricerca effettuata da *Orban Daniela e Jessica Hășmășan* , classe 12 G, *coordinatricedocente Liliana Rodica Feder*

B.Filosofia e letteratura

Il mondo come spettacolo... una certezza non solo filosofica, pure letteraria.

Tra Shakespeare e Corneille - breve incursione nelle letture di un adolescente miope

All'alba del Seicento è Shakespeare, con la metafora del mondo come palcoscenico, a fornire l'immagine più eloquente del secolo a venire. L'intreccio tra realtà e finzione, il gioco tra maschera, inganno e verità, l'oscillazione della vita fra dramma e commedia: lo spettacolo teatrale rappresenta i molti volti del Seicento filosofico e della vivacità intellettuale che lo ha attraversato.

“Tutto il mondo è un palcoscenico, donne e uomini sono solo attori che entrano ed escono dalla scena. Ognuno nella sua vita interpreta molti ruoli e gli atti sono le sette età della vita. Dapprima l’uomo è un bambino che frigna fra le braccia della nutrice, poi uno scolaro lamentoso e svogliato che si incammina verso la scuola a passo di lumaca. Poi è un innamorato che sospira come un mantice, [...] più tardi un soldato baffuto e lesto di mano, [...] poi un giudice sentenzioso con la pancia piena, gli occhi severi, la barba ben curata, [...]. La sesta età lo vede in ciabatte e i pantaloni sformati e vuoti, le lenti sul naso, [...]. La scena infine che chiude questa strana e movimentata storia è una seconda infanzia, puro oblio, senza denti, senza vista, senza gusto e senza niente” (*As you like it*, atto II, scena VII).

Chi scrive così è Shakespeare, ma sappiamo che la metafora della vita come teatro è diffusa in altri testi – non solo teatrali – di autori che scrivono fra Cinque e Seicento. Simmetrica all’ambizione del teatro di rappresentare le vicende della vita, la metafora della vita come spettacolo teatrale rappresenta un’immagine duplicata e complessa,

specchio nello specchio. Alla base della fortuna della metafora in quei tempi sta il diffuso successo del teatro, un’arte esaltata da Corneille come “l’amore di tutti i buoni ingegni, l’argomento delle conversazioni di Parigi, il più caro divertimento dei nostri principi, la delizia del popolo [...]”.

Tutte le avventure e disavventure, gli amori e le inimicizie della vita reale possono per magia diventare puro teatro, un’illusione che talvolta prevede un “lieto fine”: il padre che disperato piangeva la morte del figlio scopre che è vivo e fa l’attore; lo vede mentre alla fine della giornata riceve la sua paga insieme ai compagni. Tutti “gli attori” – scrive Corneille – “senza prender vero interesse alle parti che hanno recitato, il traditore e il tradito, il morto e il vivo, si trovano alla fine amici come prima” (*L’illusion comique*, atto V, scena V).

La vita è dunque un dramma il più sovente non molto allegro nel suo insieme (e raramente a lieto fine come *L'illusion*) e il mondo è un palcoscenico, un luogo non scelto dagli attori come del resto il copione assegnato agli interpreti che possono modificarlo solo in minima parte. Una fila interminabile di uomini entra sul palco e poi definitivamente esce.

Qual è il senso del pensare e immaginare fin nei particolari – palcoscenico, attori, copione e prima di tutto l'Autore – che la vita sia una recita teatrale?

Il teatro/mondo è un'immagine polivalente che ha un'origine lontana e si è ampliata nel corso del tempo: Platone nella *Repubblica* (604bc) e nelle *Leggi* (644e; 645b; 803b-c) **parla della vita come dramma** (un'arte che non amava e giudicava moralmente dannosa), anche se non sviluppa l'analogia nelle sue componenti; gli stoici, ai quali sta a cuore il nucleo etico dell'idea, allargano il confronto e aggiungono che compito dell'uomo è recitare bene la parte che gli è assegnata mentre sceglierla è compito d'altri. È noto che recitare bene significa per il filosofo stoico seguire la Ragione. Qualcosa cambia ma non molto nell'elaborazione dell'immagine da parte dei letterati cristiani. Fra gli antichi e gli scrittori secenteschi pochi ricordano che a far da tramite, in modo originale ed esplicito, è un autore del XII secolo, dunque un filosofo "medievale" che adorava le "parole e le immagini eleganti" degli *antiqui*: Giovanni di Salisbury, allievo di Abelardo e dei maestri di Chartres. Nel suo *Policraticus* – testo di etica politica sul governo e la convivenza umana – Giovanni di Salisbury, rifacendosi al *Satyricon* di Petronio (il passo tuttavia non è stato individuato dagli studiosi) riprende la metafora, la arricchisce con riflessioni nuove e quella melanconia trasognata che anticipa i pensieri di Shakespeare e di Corneille.

Saggio firmato da *Felipe-Dumitru Andrea Maria*, classe 12 G, coordinatrice docente *Liliana Rodica Feder*

C.Psicologia

Abbandonare le maschere sociali e riconquistare la propria identità

Viviamo di apparenze. Basiamo la nostra vita sull'inganno. Indossiamo maschere sociali per nascondere chi siamo veramente ed essere accettati dagli altri, acclamati sul palcoscenico della vita. Nascondiamo la nostra vera identità per vendere al mondo un personaggio che non ci appartiene, perché quella è la maschera giusta per andare in scena, è l'immagine che il mondo esterno si aspetta da noi.

Le maschere sociali, secondo la psicologia junghiana, sono i ruoli che interpretiamo, gli *status* nei quali ci identifichiamo, gli abiti di circostanza che indossiamo a seconda del contesto in cui ci troviamo, delle persone e delle situazioni che ci stanno intorno: lavoro, famiglia, amici, ecc. Ogni maschera ci dice esattamente come muoverci, come relazionarci, che immagine dare di noi in una determinata situazione. Così, entrando e uscendo ogni giorno dai vari ruoli, alla fine ce ne identifichiamo al punto di convincerci di essere quei ruoli.

Ma noi non siamo quei ruoli. Eppure siamo quotidianamente chiamati ad impersonarli e quotidianamente costringiamo noi stessi ad atteggiarci in un modo preciso, a seconda dell'occasione che ci si presenta. *La maschera è la modalità con cui noi ci presentiamo agli altri e, di fatto, condiziona e ci allontana dal nostro vero Sé, dalla parte più autentica e spontanea di noi.* Se ne rimaniamo ingabbiati condanniamo noi stessi a vivere in modo coattivo, ripetitivo, automatico. Perché viviamo in una società dominata dall'apparenza, dal culto dell'immagine, dove l'unico modo per guadagnarci un posto al sole è adattarci al mondo e corrispondere alle aspettative degli altri indossando il nostro miglior sorriso. Perché siamo succubi del consumismo, tutta la nostra vita ne è determinata e dominata. Viviamo nell'illusione di essere liberi. La verità è che siamo controllati a vista dalle strategie della civiltà dei consumi che impone l'adattamento ad archetipi prestabiliti. Il consumismo ci spinge all'omologazione di massa, all'annullamento della nostra unicità.

Il consumismo ci offre mille distrazioni e ci spinge a incentrare la nostra vita sul cibo, sui piaceri, sui divertimenti, sul denaro, sul possesso, sulla carriera, sull'apparire secondo gli standard proposti e imposti. Il sistema ci convince, ci adescia, ci obbliga a volere sempre di più, a essere in un certo modo. Pena l'esclusione. Per rincorrere l'applauso recitiamo parti, interpretiamo ruoli, indossiamo maschere, adottiamo comportamenti lontani dalla nostra vera natura. Abbiamo paura di apparire diversi. Il risultato è che annulliamo noi stessi solo per integrarci nella società, sperperiamo i nostri beni per conformarci al *volere* della massa, adattiamo i nostri comportamenti alle convenzioni sociali, aderiamo senza riserve alle condizioni imposte dal gruppo. Il tutto per ricevere in cambio accettazione, approvazione, riconoscimento, valore. Agiamo e reagiamo per routine e andiamo avanti in una serie di comportamenti già stabiliti, fissati, con pochissime varianti, con pochissima libertà.

Così, rinunciamo alla possibilità di essere ciò che siamo, di riconoscerci, di condurre una vita significativa in cui siamo noi stessi, in nome delle apparenze e/o per paura di essere giudicati. Un prezzo alto da pagare che di certo non apre le porte della felicità, casomai della solitudine e della frustrazione. Possiamo, dunque, credere davvero di non meritare niente di più, che essere autentici non paghi, che la vita sia tutta qui?

Articolo firmato da Waltner Eric e Cristian

E.Epilogo

E se la vita fosse uno spettacolo di poesia ?

Attività ludica - laboratorio di poesia @Pizza poesia

Sceneggiatura: 16 studenti divisi in 4 squadre

Ogni squadra sceglie un nome di pizza.

40 cartoline colorate con 40 parole sparpagliate per la cattedra.

Ogni squadra sceglie una parola; si ripete l'azione finquando vengono scelte tutte le parole.

Con le parole scelte si crea una poesia di squadra.

Materiale finale:

Squadra 1: Pizza diavola

(Matei Florișteanu, Andrei Fekete, Davide Verzeș e Daniela Orban – 12 G)

LUNEDÌ

Il mese di agosto è finito
Vacanze con esso
È il primo giorno di scuola
E non so cosa fare della mia vita
Ho dormito per due ore
Non sono riuscito a mangiare
Ho preparato lo zaino in fretta
Ho preso velocemente la bicicletta.
Fuori fa incredibilmente caldo
Sono arrabbiato, non riesco a vedere i colori
E la mia testa si riscalda
Sto pedalando verso la matematica
Attraverso i fiori
Un uomo stupido frena improvvisamente
Ho subito un grosso incidente.
Poi mi sono svegliato a letto
Ho avuto un incubo orribile
Tu come hai dormito?

Squadra 2: Pizza wurstel e patatine

(Felipe Dumitru Andrea, Put Tania, Eric Waltner, B Cristian – 12 G)

AMORE SECCO

Sei il film della mia vita, Una fiabba tra le stelle
Non basta darti un fiore
Ti regalo il mio cuore
Anche se son' basso
Tenendoti per mano divento alto
A mia canzone preferita
E la tua voce la mattina.
La mattina del Natale
Amore ti vorrei sposare
Ragazza mia dal tuo vestito bianco
Ti vorrei spogliare.
Invece m'hai lasciato come un cane
Non m'hai voluto bene, mi hai voltato le spalle.

Squadra 3: Pizza Hawai

(Petrovan Antonia, Ster Alexia, Kiss Karla, Radu Timeea – 12 G)

INSEGNANTE IN ROSA

Nella città delle strade dei libri, l'insegnante in rosa
Cammina per le vie delle luci, l'insegnante in rosa

Fugge sul viale del mio sonno, l'insegnante in rosa
Brillano gli occhi del sapere, l'insegnante in rosa

Scorre sulle scie del sangue, l'insegnante in rosa
Smette e si ferma, l'insegnante in rosa.

Squadra 4: Pizza quattro stagioni

(David Maxim, Matei Babici, Cătănă Daris, Irimieș Remus – 12 G)

SETTEMBRE

Nella notte silenziosa
In settemre ti auguri di sognare
Il sole dipinngge colori nella casa stellare.

La madre terra canta, la zia luna ride
La vita è bella, struggente.

Il vino che scorre come un fiume tra le dita
Il male si scioglie e chiude la porta,

Pizza crocante, cola zero, un abbraccio cuore,
Cantico italiano, ogni istante è un fiore!

Ramblings of an Elf

From the land of fairies, I arrived!
And by that magic I am bound
So big or small, gather round! Gather round!

To hear my songs, or my stories
To forget about your worries

The road was harsh, the weather tough
The wind messed up my tail's fluff!
Uselves aren't meant for such a fuss!

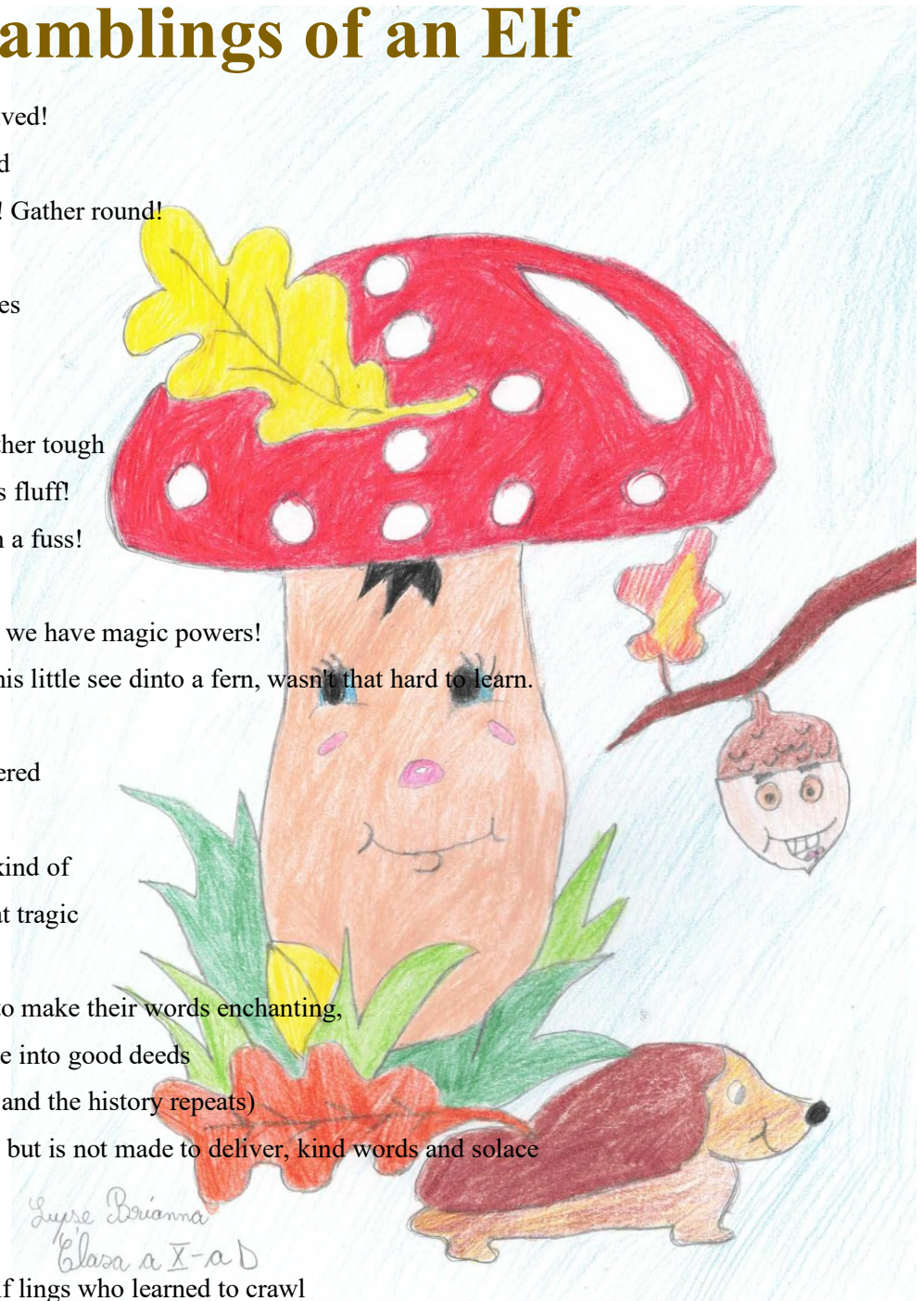
We're delicate as flowers, but we have magic powers!
With my singing I can turn, this little see dinto a fern, wasn't that hard to learn.

But from my journey I discovered
Even if it was soundpleasant
That humans don't have that kind of
magic, but their fate is not that tragic

Humans don't need chanting to make their words enchanting,
to inspire their peers to engage into good deeds
(Our attempts didn't succeed, and the history repeats)
Maybe my tongue is silvered, but is not made to deliver, kind words and solace
Like a dear human does

When they are small, like Half lings who learned to crawl
Their laughter makes fairies take form
Then growing up, from their tearsimps are born
And ghosts raise when they mourn
Trust creates a faun
Anger creates a storm
The same storm which messed my antler

*Luzie Brianna
Clasa a X-a D*

cuz' I stopped for a banter with a chantler

So amazing, aren't they?

Worrying about mortality, when the real worry should be about morality,

But I'm not the one who should give lessons cuz' my impressions are just suggestions regarding their short life and questions

Humans have so many questions!

And so rarely make exceptions

So many "Hows and "Whens,
"How will I grow? "When will I bloom?
Blooming.

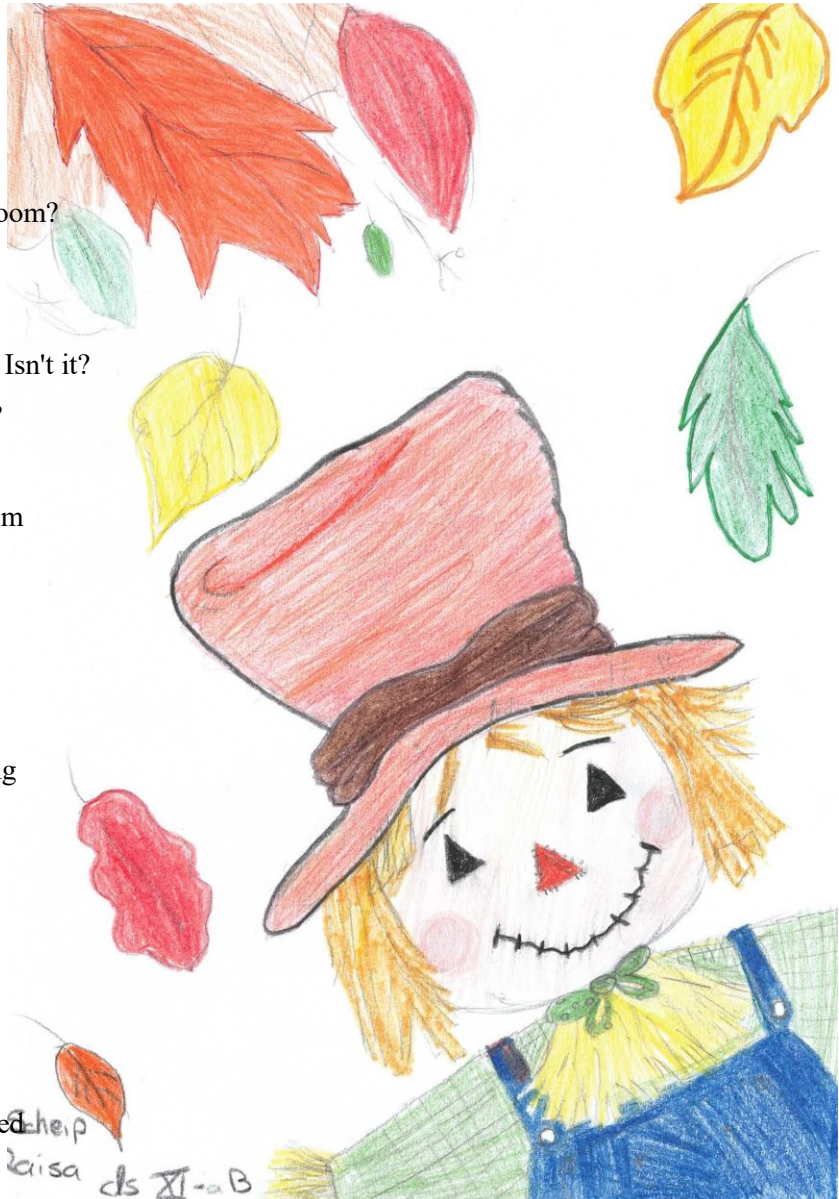
Funny word to use about a human? Isn't it?
They think they're flowers or what?

Well, let me tell you how they bloom
When they getrid of all the gloom
You can sense in their eyes loom

They bloom when they learn
That learning doesn't have an ending
Like the land where I came
Perpetual, unceasing
They bloom when they find peace
In being human, and that's it

All this rambling, and for what?
My clock is broken, my boots soaked
Yesterday some rain I invoked
Ooh surely, I do not, love to whine and complain, after all I'm not to blame

Liked all that? Toss me a dime

No? Well maybe I'll steal the
human's grain
It wouldn't be a crime
I don't exist after all
I'm an elf, do you remember?
In your mind I'm just an ember

So the time to gloom is now!
And for me is time to bow.

Elev: Mureșan Luciana, clasa a
XI-a B,
Profesorcoordinator: Simona
Dicu

Mărginaș Alesia
Clasa a XI-a B

In the Name of the Father

Film Review

” In the Name of the Father” is a 1993 biographical crime drama film directed by Jim Sheridan, in which four young people are convicted of the Guildford pub bombings based on false pretexts. One of them was Gerry Conlon, an Irish man seeking a brighter future in London and the protagonist of the story.

His personal development shown throughout the movie is quite fascinating since it is realistic, and thus rooted in the real event. Most importantly, his improvement is shown not to be linear. He starts out as a trouble-maker, getting involved in petty crimes and abusing drugs. What changes his life forever is being accused (together with three of his friends) of planting a bomb in an English pub. As the British policemen investigating the case were wary of IRA involvement, some members of Gerry’s family were falsely convicted as well, such as his father, with whom he was sent to a prison destined for high-risk inmates like terrorists.

After his unfair trial, Gerry’s life starts going downhill. He loses faith and hope, and gets tangled in the intrigues of conflicts inside the prison. His substance abuse becomes both his escape and potential downfall. Despite going astray, Gerry tries to improve his lifestyle (as his father did – maintaining his dignity and good nature despite all adversity). He continues to follow this path, yet what strikes viewers is his righteous anger at the legal system after the case was finally closed 15 years later.

One of the most important relationships in the movie is the one between Gerry and his father, Giuseppe. The beginning of the movie presents them as opposing personalities – while Giuseppe is a mild-tempered man, his son is the type to wander into trouble without second thoughts. After their imprisonment, Gerry has to face his father with the knowledge that he had indeed committed crimes (not terrorism, but still crimes that stained his reputation). The two have several small conflicts and a significant one, in which Gerry accuses his father of always doubting and assuming the worst about him. Gradually, though, they have to learn to trust each other and end up balancing their actions. Without Gerry, his father would have still kept an unfounded trust in the system, and without Giuseppe, his son’s physical and mental state would have worsened until all hope was lost. Despite not having been close to his father, Gerry seems to be profoundly affected by his death (hence, the name of the movie). Even though the themes of the story are grim and the atmosphere

(in the interrogation scene, especially) can be disturbing, it's my opinion that the movie stands as a message of hope – bad decisions in the past don't have to equal a bad future (as mentality, even if not reality), there's always the possibility of change, and while authority shouldn't be trusted as supremely and absolutely just, realistic hope can give us courage to go on.

Micle Lorelei, XII C

Prof. Coordonator: Simona Dicu

Livet som teater

Velkommen til et dyptgående kikk på hvordan vår verden kan sammenlignes med et teaterstykke, der hver og en av oss spiller en unik rolle på den «store verden» som vi kaller livet. I denne artikkelen vil jeg utforske dette fascinerende perspektivet og se hvordan det kan gi oss forståelse for samfunnet vi lever i, og de forskjellige rollene vi spiller i løpet av livet vårt.

I teaterverdenen blir hver forestilling sett på som et unikt univers, en levende verden som blir utforsket av både skuespillere og publikum. Denne tanken kan også brukes utenfor teateret, der hele verden kan ses på som en scene, og hver person spiller hovedrollen i sitt eget «teaterstykke».

Hvis vi ser på verden som et teater, oppdager vi at det er et konstant skift av roller, scener og handlinger. Vi ser oss selv som aktører som spiller våre roller i ulike sammenhenger: på skolen, i familien, på jobben, med venner, og til og med på sosiale medier. Vi kler oss i ulike kostymer, tilpasser ulike replikker og improviserer ulike handlinger basert på de rollene vi enten har valgt å spille eller på grunn av at vi har havnet i ufrivillige situasjoner.

Men i et teater finnes det ikke bare skuespillere og publikum, det er også regissører, scenografer og lydansvarlige som former og manipulerer våre opplevelser gjennom livet. Disse kan være autoriteter, medier, samfunnets regler eller til og med våre egne personlige utfordringer. De bestemmer hvilke scener som skal spilles ut, hvilke roller som skal tildeles og hvilke følelser som skal vekkes.

På samme måte som i et teater, kan vi bruke rekvisitter og kostymer for å fremheve våre roller og kommunisere våre intensjoner. Vi kan velge å være helter eller skurker, tapere eller vinnere,

avhengig av hvordan vi ønsker å forme vår egen historie. Men uansett hvilken rolle vi spiller, er det viktig å huske at det alltid er et publikum som ser på, og vår oppførsel påvirker hvordan de oppfatter oss og verden rundt oss.

I dette teateret er både tid og sted viktig. Jeg har personlig opplevd denne forandringen gjennom min egen reise fra Norge til Romania. Ved å flytte fra et land til et annet, har jeg følt på den spennende følelsen av å hoppe fra en scene til en annen, fra kjente miljøer til de ukjente. Denne overgangen har tillatt meg å utforske og oppleve ulike miljøer, kulturer og tankeganger som har formet mine erfaringer på en unik måte. På denne måten har min reise vært som en del av det grenseløse teateret av menneskelig eksistens, der jeg har hatt friheten til å oppdage og lære om nye aspekter av livet.

Men selv om verden kan virke som et teater, er det viktig å huske at det ikke er en fiksjon. Det er virkelige konsekvenser for våre handlinger, og virkelige følelser som oppleves av de som er involvert. Derfor er det viktig å være bevisst på våre roller og ansvarlige for våre handlinger. Vi bør alltid behandle hverandre med empati og respekt, fordi vi alle er deltakere i dette store teateret kalt livet.

I et samfunn der verden er som et teater, er vi alle med på å skrive vår egen historie. Vi har muligheten til å forme våre liv og bidra til den større fortellingen om menneskeheten. Når vi aksepterer dette synet, kan vi lære mer om oss selv, andre mennesker, og verden rundt oss. Kanskje vi kan til og med skape noen minneverdige øyeblikk på veien.

Elev : Sofia Nistor, cls. X D, prof. Coordonator Vişovan Cristina

Cristina Vişovan
2024

Impactul Bullyingului asupra elevilor

Din perspectiva Terapiei Schemelor, impactul bullyingului constă în frustrarea tuturor nevoilor de bază:

- Siguranță și predictibilitate –foarte scăzută;
- Conexiune -pierdere, separare, detașare;
- Autonomie și competență -Nimic de spus (neajutorare și eșec), subjugarea ca cheie a supraviețuirii, fără școală, fără tot ce contează;
- Limite realiste și autocontrol -„Supraviețuirea celui mai puternic”, fără limite și fără bariere;
- Libertatea de a exprima nevoile și emoțiile; validarea nevoilor și emoțiilor - Nevoile și emoțiile sunt periculoase (pedeapsă și persecuție, suferință emoțională mai mare);
- Spontaneitatea și joaca -Spontaneitatea este periculoasă, „Nu este timpul să ne jucăm”, Criticul exigent conduce.

Ce trăiri afective („moduri”) declanșează experiența bullyingului?

Elevul victimă a bullyingului se simte asemenea unui copil vulnerabil - copleșit de toate (panicat și speriat, subjugat, defect, lipsit...) sau asemenea unui copil furios, înfuriat și impulsiv (simte intens furie, amărăciune, răutate). Elevul poate deveni chiar un critic exigent, care trebuie să supraviețuiască și să-și păstreze imaginea de sine sau un critic punitiv și culpabilizator – simte ură de sine, vinovăție.

Ce moduri de adaptare („moduri de coping” - dezadaptative) declanșează experiența bullyingului?

Protector detașat -supraviețuirea prin detașare (inhibiție emoțională, negare, minimalizare și speranță falsă);

Autocalmare (consum mare de tutun, droguri și alcool, multe jocuri de noroc);

Protector detașat - „A trecut demult”, „Nu am fost afectat”. „Este demult trecut și uitat”, ”Ce traumă?”;

Atac agresiv –multă violență, lipsă de empatie -„Bully Attack” / „Predator Mode”;

dezumanizarea inamicului (torturi și umilințe inimaginabile);

Perfecționist supracontrolat -„Hoarding”, gândire obsesivă;

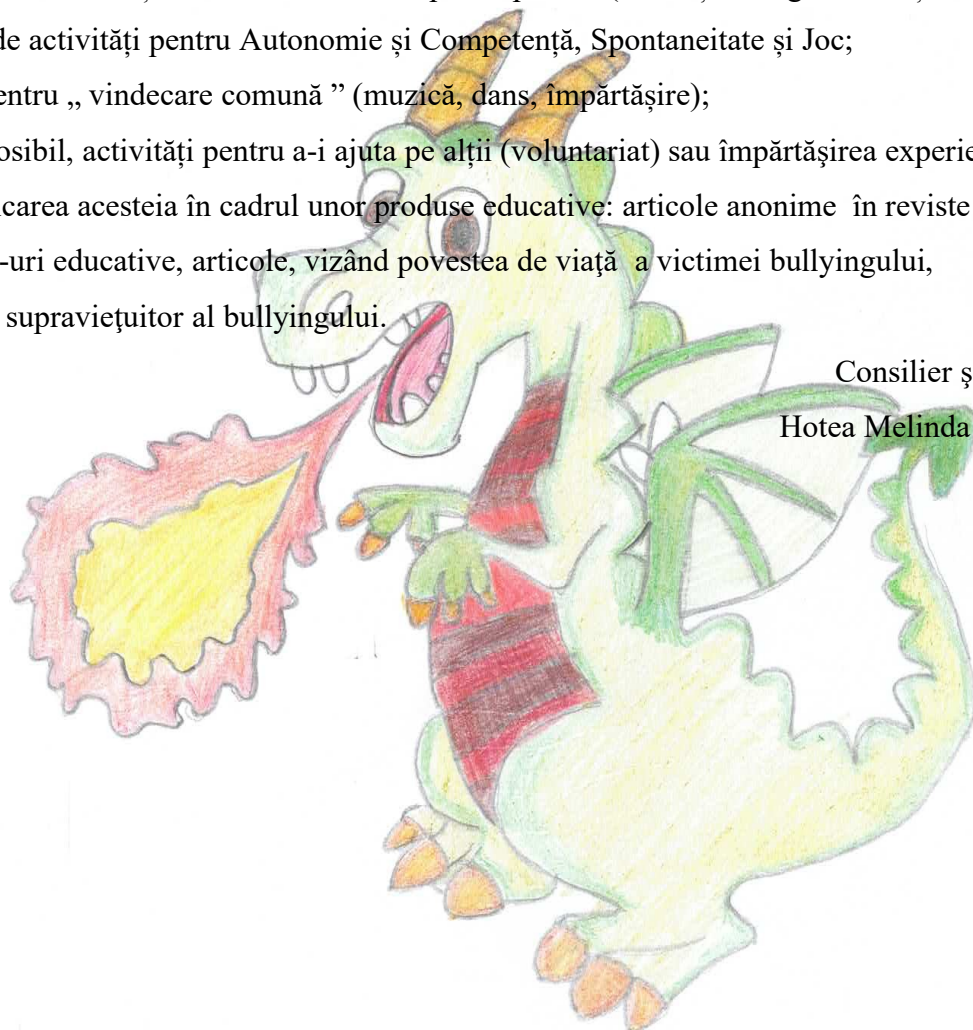
Submisiv- „Compliant-Surrenderer ”-modul de a supraviețui: „Taci și stai nemișcat – ar putea fi mai rău”, „Nu pune la îndoială autoritatea, nu cereși nu spune nu”;

Martir -sacrificiu de sine în „linia datoriei”;

Supra compensare –concentrare excesivă asupra posesiunilor materiale, asupra învățării școlare, asupra deținerii controlului.

Cum putem interveni noi ca terapeuți, psihologi școlari, cadre didactice?

- Primul ajutor psihologic și, în termenii Terapiei schemelor, înseamnă: reparentaj limitat (a fi prezent și acordat suferința elevilor, a-i vedea pe ei și nevoile lor și a le satisface cât mai mult posibil). Siguranța și legătura sunt esențiale!
- Construirea resurselor și a unui adult sănătos pe cât posibil (abilități de reglare emoțională);
- Realizarea de activități pentru Autonomie și Competență, Spontaneitate și Joc;
- Activități pentru „ vindecare comună ” (muzică, dans, împărtășire);
- Dacă este posibil, activități pentru a-i ajuta pe alții (voluntariat) sau împărtășirea experienței, prin valorificarea acestora în cadrul unor produse educative: articole anonime în reviste școlare, site-uri educative, articole, vizând povestea de viață a victimei bullyingului, povestea de supraviețuitor al bullyingului.

Consilier școlar:
Hotea Melinda Lidia

Utilizarea ochelarilor VR la orele de biologie

La ora de biologie ai putea să te scufunzi în mare și să vezi cu ochii tăi fauna și flora. La chimie, ai putea să vezi atomul care se descompune în fața ta și la istorie, ai putea face o plimbare la pas prin satele medievale. Cu o pereche de ochelari speciali pentru realitate virtuală, orele ar deveni mult mai captivante.

Ce înseamnă Metavers?

Este doar începutul. Modul în care se predă astăzi în școli ar putea fi total modificat, dacă planurile unor companii precum Facebook sau Microsoft, de a construi spațiul metavers, se vor concretiza.

Specialiștii în tehnologie cred că, în viitor, metavers (lumi virtuale, n.r.) va fi la fel de prezent în viața noastră precum smartphone-urile sau aplicațiile de socializare. „Metavers este un concept care izvorăște de undeva din știința și ficțiunea anilor '80. Este portretizat ca o colecție de lumi virtuale în care utilizatorii pot să petreacă timp, să interacționeze unii cu alții, folosindu-se de ochelari de realitate virtuală și joystick-uri cu senzori cu ajutorul cărora să aibă o experiență senzorială, nu doar să interacționeze avatarurile între ele ca în jocuri”

„Metavers există dacă ai conținut. Dacă vrei să vezi celula cu ochelarii de realitate virtuală trebuie să fie făcută de niște graficieni, să fie animată. Iar, tehnologia și cunoștințele pentru a crea este la îndemâna celor care creează jocuri, pentru că, până acum, ei au fost cei care au dezvoltat lumi uriașe.”

Jocul care îi pregătește pe copii pentru metavers

Pe lângă entertainment, metavers ar putea schimba modul în care muncim și interacționăm. Întâlnirile și chiar telemunca de zi cu zi ar avea parte de mult mai multă

interactivitate. Însă, cel mai mult metaverse ar servi educației. De exemplu, la o lecție online, realitatea virtuală ar facilita oportunitatea de a interacționa la un nivel mult mai profund, cu totul diferit față de aplicațiile de tip conferință video.

„În metaverse ar avea o experiență unificată, pot să comunice profesorii cu elevii, dar să și interacționeze cu conținutul. De exemplu, elevul își pune ochelarii de realitate virtuală la o oră de biologie, unde se vorbește despre organele interne ale corpului omenesc, și elevul se va transpune direct în conținut.

Zona asta de realitate virtuală ar fi excepțională pentru că îți dă voie să aduci niște concepte abstracte și să le transformi grafic, să fie interactive și cu care poți interacționa și înțelege mult mai bine.

Utilizarea ochelarilor VR le va permite elevilor să experimenteze medii virtuale captivante care răspund nevoilor și preferințelor lor individuale, oferindu-le o experiență de învățare mai personalizată și mai captivantă.

Prof. Duță Camelia

Soluții de Inteligență Artificială

Prof. Andreea Lungu

AI a devenit un termen generic pentru aplicațiile care îndeplinesc activități complexe și care înainte au necesitat o contribuție umană, cum ar fi comunicarea online cu clienții sau jocul de șah. Termenul este utilizat adesea în mod interschimbabil cu subdomeniile sale, care includ machine learning (ML) și deep learning.

Cu toate acestea, există diferențe. De exemplu, Machine Learning se axează pe construcția de sisteme care pot învăța sau își pot îmbunătăți performanțele în funcție de datele, pe care le procesează. Este important să reținem că, deși toate sistemele machine learning sunt IA, nu toate IA sunt machine learning.

Pentru a obține întreaga valoare de la IA, multe companii fac investiții semnificative în echipele de știință a datelor. Știința datelor combină statisticile, computerele și cunoștințele de afaceri, pentru a extrage valoare din diverse surse de date.

Principiul central al IA este de a reproduce – și, apoi, de a depăși – modul în care oamenii percep și interacționează cu lumea. Aceasta devine rapid fundamentul inovării. Susținută prin diverse forme de Machine Learning, care recunosc modelele din date, pentru a permite predicții, IA poate adăuga valoare afacerii dvs. prin:

- Oferirea unei înțelegeri mai cuprinzătoare a abundenței datelor disponibile;
- Bazarea pe predicții pentru a automatiza activități excesiv de complexe sau de rutină.

Dezvoltarea IA în toate domeniile este stimulată de trei factori:

- prețuri economice și funcționalități de calcul de înaltă performanță disponibile imediat. Abundența de putere de calcul din cloud permite accesul ușor la o putere de calcul economică și de înaltă performanță. Înainte de această dezvoltare, singurele medii de calcul disponibile pentru IA nu erau bazate pe cloud și aveau costuri prohibitive.

- Sunt disponibile volume mari de date pentru instruire. IA trebuie instruită pe un volum mare de date, pentru a face previziuni corecte. Etichetarea simplă a datelor, stocarea accesibilă și procesarea datelor structurate și nestructurate permit crearea și instruirea mai multor algoritmi.

- Capacitățile IA aplicate oferă un avantaj competitiv. Organizațiile recunosc din ce în ce mai mult avantajul competitiv al aplicării informațiilor IA la obiectivele de afaceri și fac din aceasta o

prioritate la nivel de companie. De exemplu, recomandările punctuale furnizate de IA pot ajuta organizațiile să ia mai rapid decizii mai bune. Multe dintre caracteristicile și funcționalitățile IA pot duce la costuri mai reduse, riscuri reduse, timp mai rapid de lansare pe piață și multe altele.

Există mai multe etape de dezvoltare și de implementare a modelelor de machine learning, inclusiv instruirea și deducția. Instruirea și deducția pentru AI se referă la procesul de experimentare a modelelor de machine learning pentru a rezolva o problemă.

De exemplu, un inginer din domeniul machine learning poate experimenta diferite modele probabile pentru rezolvarea unei probleme, folosind viziunea computerului, cum ar fi detectarea fracturii unui os în imaginile cu raze X.

Pentru a îmbunătăți precizia acestor modele, inginerul trebuie să furnizeze date modelelor și să regleze parametrii, până când aceștia ating un prag predefinit. Aceste cerințe privind instruirea, măsurate prin complexitatea modelelor, cresc exponențial în fiecare an.

Tehnologiile de infrastructură esențiale pentru instruirea AI la scară include rețelele de clustere, cum ar fi RDMA și InfiniBand, computingul GPU Bare Metal și stocarea la performanțe ridicate.

Există numeroase relatări de succes care demonstrează valoarea IA. Organizațiile care adaugă Machine Learning și interacțiuni cognitive la procesele tradiționale de afaceri pot îmbunătăți semnificativ experiența utilizatorilor și productivitatea.

Cu toate acestea, există unele piedici. Puține companii au implementat IA la scară, din mai multe motive. De exemplu, dacă aceștia nu utilizează computingul în cloud, proiectele de machine learning necesită adesea resurse mari pentru puterea de calcul. De asemenea, acestea sunt dificil de construit și necesită o expertiză care are o cerere mare pe piață, dar o ofertă limitată. Dacă știți când și unde să încorporați aceste

proiecte, precum și când să apelați la o terță parte, veți reduce o parte din aceste dificultăți.

Bibliografie:<https://www.oracle.com/ro/artificial-intelligence/what-is-ai/>

Utilizarea Robotului Fable și a creioanelor optice 3D la clasă, achiziționat în cadrul proiectului

DOTAREA CU LABORATOARE INTELIGENTE A COLEGIULUI NAȚIONAL „MIHAI EMINESCU”, BAIA MARE

Robotul Fable este un kit modular și programabil conceput pentru a facilita învățarea despre robotică, programare și tehnologie. Este ideal pentru utilizarea în educație, proiecte DIY și pentru cei care doresc să-și dezvolte abilitățile

tehnice și cunoștințele IT. FABLE este un robot esențial pentru învățarea practică, perfect pentru a da viață programării și tehnologiei. Robotul poate fi asamblat în

doar câteva secunde și descoperind astfel puterea tehnologiei în diverse domenii. Este simplu și de impact. Cu FABLE, puteți să

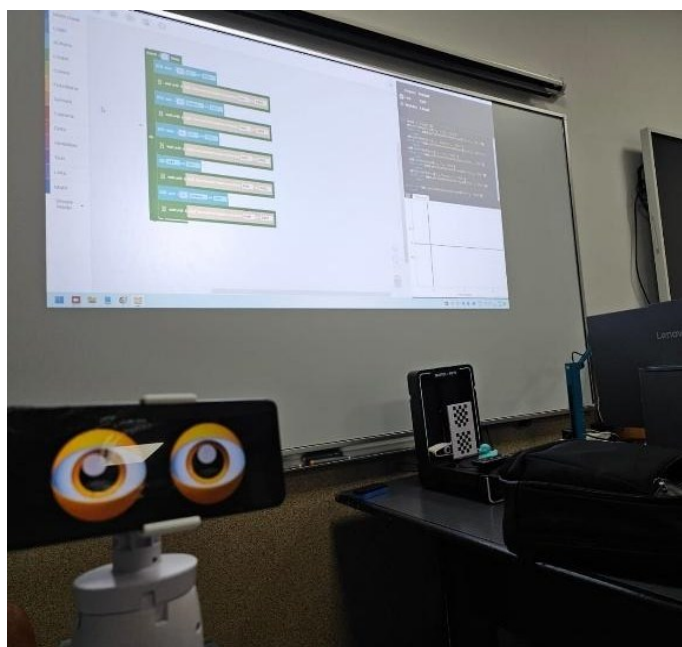

modelați în mod activ viitorul prin implicarea în problemele din lumea reală prin învățarea bazată pe proiecte (PBL) și educația STEAM. Acest robot nu este doar despre a învăța codificarea - este un instrument cheie care arată modul în care tehnologia poate fi aplicată în multe domenii. Explorați lumea captivantă a tehnologiei cu FABLE, robotul educațional care face puntea dintre învățare și acțiune, făcând conceptele STEAM accesibile și aplicabile.

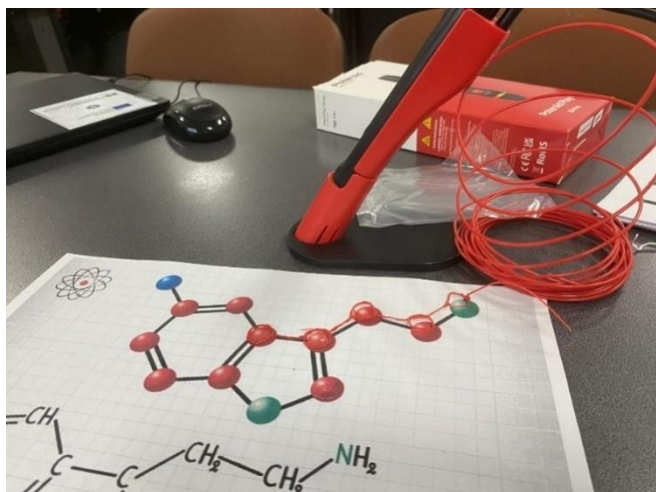
Robotul Fable oferă profesorilor oportunitatea de a integra tehnologia într-un mod creativ și eficient în procesul de învățare, facilitând dezvoltarea abilităților tehnice și promovând explorarea și inovarea în rândul elevilor.

În era digitalizării și a tehnologiilor avansate, laboratoarele tradiționale evoluează rapid către concepte de laboratoare inteligente, integrate cu echipamente de ultimă

generație. Aceste laboratoare inteligente nu doar că facilitează procesul didactic, dar facilitează și dezvoltarea unui mediu favorabil interacțiunii dintre profesor și elev. Un echipament esențial în cadrul unui astfel de laborator este imprimanta 3D care joacă un rol important în adaptarea la noile tendințe de predare și învățare.

Prof. Ramona Bencze, adm de rețea

The art circle

“There still hasn't been any art yet.
Art is just beginning.”

- C. Brâncuși

In the heart of our bustling high school lies a sanctuary where creativity knows no bounds and artistic expression dances freely upon imagination's canvas. Welcome to the Eminescu Art Circle, where passion meets purpose and everything tells a story.

Here, in our humble classroom, this art circle wishes to foster creativity in all its forms. Painting, drawing, architecture, crafts of different kinds, music- instrumental or not-literary creations and many more, are welcome within our doors.

The holder of our key is our lovely Miss Rettegi, the beloved art teacher at our highschool. She has gathered

us all in this friendly creative space, to share our passion for the beauty in things never seen before.

More about us

We all know that every club needs a beginning, and ours starts with Trif Andrea from class 12A, who together with Miss Rettegi, started spending time after class to create art together. This simple act soon spiraled in to what we know today as the Eminescu Art Circle.

Now, the art circle hosts us with its familiar atmosphere as we

indulge in the creativity that couldn't be expressed before.

Opinions from participants:

Karina Michis 12H - "The art circle is a safe place for all the artists that are afraid to express their art or show it off, let it be painting, sculpting, drawing or anything handmade, the club can help anyone

develop and express themselves better through their art, not to mention the friendly environment the students in it create.”

DarianaBledea 11B - “The art circle is a very nice place, with good vibes and amazing people that make you feel happy even if you had a bad day

Andrea Trif 12A - “A place where everybody can feel safe, in an environment that offers freedom to fail and learn, is the art circle. I consider this place a must in every school, for children to have an opportunity to express themselves, be it drawing, painting, music, or anything related to art and they have a chance to meet new people and make wonderful friendships. I had the chance to meet new people, improve my drawing style, and have a great time with people who have the same interests as me.”

We welcome all, from small to big, from young to old, in our new found home.

Prof Rettegi Cristina

CUPRINS

Lumea ca spectacol	1
Interviu	3
Programul de formare continuă ”Pregătirea cadrelor didactice suplinitoare în vederea participării la concursul național de titularizare” – calea către o carieră de succes.....	8
Ei îmi spun pe nume doar atunci când mă lovesc.....	11
Învăță să fi om!	16
Grădina cu cireși.....	18
Experiența mea la penitenciar.....	24
Între copilărie și maturitate	26
Fii omule, om!	29
Izbăvire.....	31
Trecut-au anii	33
In memoriam.....	35
Destin	37
Olimpiada Națională de Limba Franceză	39
Rochefort, Belgique- Erasmus+ 2022-1-RO01-KA121-SCH000066369, 3-10 juin 2023	41
Rochefort, Belgique- Erasmus+ 2022-1-RO01-KA121-SCH000066369, avril 2024	47
Beaune, Bourgogne, France- Erasmus+ 2022-1-RO01-KA121-SCH000066369, juin 2024.	49
La storia delle Maschere di VENEZIA	52
Ramblings of an Elf	62
In the Name of the Father	65
Livet som teater	67
Impactul Bullingului asupra elevilor	69
Utilizarea ochelarilor VR la orele de biologie	71
Soluții de Inteligență Artificială	73
Utilizarea Robotului Fable și a creioanelor optice 3D la clasă, achiziționat în cadrul proiectului DOTAREA CU LABORATOARE INTELIGENTE A COLEGIULUI NAȚIONAL „MIHAI EMINESCU”, Baia Mare.....	75
The art circle “There still hasn't been any art yet. Art is just beginning.” - C. Brâncuși	77

***Baia Mare, Str. Culturii, Nr. 7, Cod poștal: 430316
Tel. 0262211069, fax. 0262211987
e-mail: colegiul_mihiaieminescubm@yahoo.com
www.eminescubm.ro
ISSN 2065-9733***

